Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2262 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 10 august 1956

In cinstea zilei de 23 August

Angajamentele se împlinesc

Se apropie marea sărbătoare națională a poporului nostru muncitor — ziua de 23 August. Angajamentele muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din întreprinderile industriale au prins de pe acum viață.

La uzinele „Mao Tze-dun" din Capitală cazangii grăbesc construcția unui nou tip de cazan de 20 tone aburi/oră. Spre deosebire de cele care se construiesc în prezent noul tip de cazan are fundul ambutizat, fapt care permite mărirea presiunii lui de la 8 la 13 atmosfere. Luna aceasta au fost introduse cu 15 tone mai multe utilaje miniere decît prevedea planul.

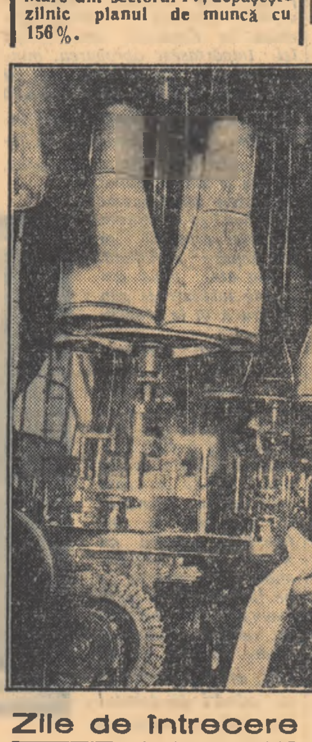
Oțelarii obțin și ei succese în îndeplinirea angajamentului de a da peste plan pînă la 23 August, 10 tone de oțel lichid. Planul de producție la zi este depășit cu 2,4 tone de oțel lichid.

Colectivele întreprinderilor orădene se întrec pentru cele mai mari realizări. Pînă acum, sînt în frunte textiliștii de la fabrica „Vasile Roaită" care și-au depășit cu aproape 80 la sută angajamentele luate în cinstea zilei de 23 August. Irina Nagy, Iuliana Vargyaș și Tudose Maria și-au depășit angajamentele cu 150—200 la sută. Intre 1 iulie și 7 august, textiliștii de la „Vasile Roaită" au dat peste plan 11.838 m.p., țesături și aproape 2.000 kg. de fire vigonie.

(Agerpres)

In cinstea zilei de 23 August colectivul întreprinderii „Pavel Tcacenco" din Capitală obține rezultate frumoase în îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan.

In fotografie: tov. Ecaterina Mare din sectorul IV, depășește zilnic planul de muncă cu 156%.

Zile de întrecere

Sectoarele tineretului — între ele

E în firea minerilor de la Vulcan ca în preajma Zilei Minerului și a zilei de 23 August să facă ceva cu totul deosebit. In fiecare an această caracteristică ia forme noi, atît în desfășurare, cît și în rezultat. Mi-a fost dat să cunosc o zi din acest freamăt, pe care n-am s-o uit niciodată, o zi de producție mărită în cinstea Zilei Minerului și a zilei de 23 August.

Era vară, sfîrșit de iulie. Orele, minutele, secundele se scurgeau cu o repeziciune uimitoare.

„Mîine în mina noastră va fi zi de producție mărită" — astfel glăsuiau cîteva cuvinte pe afiș. S-au început a se face pregătiri. In organizațiile de partid, U.T.M. și sindicale se încingeau discuții:

— Cine va cîștiga întrecerea? sectorul III sau sectorul IV?

— E întrecere mare — spunea altul. Sînt amîndouă sectoare de tineret și cu tinerii, cînd ei vor apoi nu-i de glumit!

Alte discuții, puneau în centrul lor brigăzile conduse de Gheorghe Danciu de la sectorul IV și Emerik Csiki de la sectorul III — ambele brigăzi de tineret. Dar de ce tocmai pe ele? De ce să nu se vorbească și despre altele?

Cu aceste două brigăzi e o întreagă poveste. In ultimul timp ele sînt cele mai bune de la Vulcan.

La sfîrșitul schimbului II, brigada lui Csiki dăduse 72 tone de cărbune peste plan.

— Am cîștigat, i-am întrecut pe ai lui Danciu!

Aveau dreptate să creadă așa. 72 tone de cărbune peste plan într-un singur schimb, nu-i lucru ușor! Mihai Petrowschi, Francisc Meghiaș, Viorel Apostol, Velizor Peptan, Lazăr Iosan și toți tinerii lui Csiki aveau cu ce să se mîndrească.

In abataj intră șeful sectorului, Ioan Sabău.

— Bravo băieți — i-am întrecut, cred... Sectorul nostru și-a depășit planul pe primul schimb cu 14,7 la sută. Și minerii s-așternură din nou pe lucru..

Același lucru puteam auzi și la „adversari".

— Damiane, dă-i frate, că ne-o fi întrecut Csiki!

Și îndemnul se transmite de la unul la altul... Minerii lui Danciu, toți tineri la vîrstă dar vrednici la fapte, munceau și ei pe întrecute.

...Trecuse ora 14. Un alt tînăr, șeful sectorului IV, Dumitru Plăvicheanu, a ieșit din mină grăbit. Trebuia să știe ce-a făcut sectorul III!. O fi dat mai mult ca IV?

— Victorie! —

Așa a sunat strigătul la capul abatajului lui Danciu.

— Victorie pe toată linia!

Brigada lui Gheorghe Danciu dăduse peste plan aproape 100 tone de cărbune într-un schimb! Iar brigada lui Emanoil Bordea, care lucrează într-un suitor, de unde nu prea ai posibilitate să iei cărbune, a scos „din pămînt din iarbă verde" 49 tone de cărbune! Așa s-a întîmplat și cu brigada lui Ivășcan și în alte locuri de muncă.

— Victorie pe toată linia!

...Inginerul Dumitru Plăvicheanu, aducea o veste completă: Sectorul IV de tineret își întrecuse planul de producție al primului schimb cu... dar să nu mai spunem, că poate nu credeți. Sectorul III și-a depășit planul cu 14,7 la sută și spera să cîștige întrecerea. Dar sectorul IV realizase o depășire de... 481 la sută!

Așa o depășire pe sector, încă nu s-a mai întîlnit în Valea Jiului.

Intrecerea a continuat mai departe. In schimbul doi, sectorul IV a avut o depășire de plan de 380 la sută, în timp ce sectorul III a avut o depășire de 65,6 la sută.

Seara, la ieșirea schimbului II, cînd tinerii au primit prin telefon felicitări din partea comitetelor raionale de partid și U.T.M. Petroșani, tovarășul Petre Fedor, secretarul organizației de partid a sectorului IV de la mina Vulcan, nu s-a mai putut abține:

— Măi băieți, uite ce este. Nu e „legal", dar am niște bani în buzunar. Hai să vă fac cinste!

Corespondent
ANATOLIE PANIȘ

Colectiviștii string recolte bogate

HALCHIU (de la trimisul nostru). Pe drumul de la arie pînă la magazille colectivei este un du-te-vino de mașini și căruțe încărcate cu grîu. In cinstea zilei de 23 August, colectiviștii din Hălchiu au hotărît să strîngă recolta într-un timp cît mai scurt. „Nu trebuie pierdut nici un bob" și-au spus tinerii din această gospodărie colectivă și acum îi găsești în primele rînduri. Diner, Herta Tzel, Maria Creangă, Rita Roth sînt primii sosiți la cîmp. Angajamentul trebuie îndeplinit. Lucrînd după sfatul inginerului agronom au urmărit ca toate muncile să fie de calitate, au controlat fiecare suprafață arată cu tractorul, au aplicat îngrășăminte chimice, au făcut întreținerea culturilor, iar acum duc bătălia pentru strîngerea recoltei. Colectiviștii din Hălchiu, raionul Stalin, au obținut de pe cele peste 360 hectare cultivate cu păioase producții nemaiîntîlnite în comună. Orzul a fost recoltat cu o producție de 3250 kg. la hectar, grîul cu peste 2500 kg. la hectar, iar ovăzul cu peste 2000 kg. la hectar.

Din primele vagoane de cereale recoltate, colectiviștii din Hălchiu au și predat din cotele datorate statului, cantitatea de două vagoane de orz.

DESPRE EI S-A VORBIT MAI PUȚIN

Pe sinilul peticului de cer ce domină înălțimile orașului Hunedoara a apărut conturul încă unui furnal. Mai înalt, mai semeț decît toate celelalte, el stă parcă de strajă construcțiilor din împrejurimi, care-i urmează calea.

Admirînd silueta modernă a noului furnal, gîndurile îți zboară fără voie spre constructorii care l-au ridicat — ale căror nume sînt cunoscute în bună parte — ca și spre muncitorii anonimi din secțiile auxiliare ale Intreprinderii de construcții siderurgice din Hunedoara. Despre aceștia din urmă s-a vorbit mai puțin. Să încercăm deci să cunoaștem cel puțin cîțiva din numărul lor mare.

★

In curtea Atelierelor centrale de reparații I.C.S.H. există același tablou ce datează de la înființarea acestui sector. Fel și fel de mașini pe capre, excavatoare cu cupele demontate, tractoare cu șenilele lung desfăcute în urma lor, sînt supuse intervenției „doctorilor", specialiști în rînduirea măruntaielor metalice. Placarda cu inscripția „Secția tineretului" se află și ea la loc, pe frontispiciul halei din fața intrării. A fost prinsă acolo cu doi ani în urmă, cînd utemiștii au hotărît să ia în grija lor secția de strungărie. Cu timpul, tinerii din secția alăturată, „Reparații utilaje", au urmat și ei exemplul strungarilor. Astfel s-a născut și „rivalitatea" dintre cele două secții de tineret. Lupta pentru întîietate în ce privește depășirea planului de producție, reducerea prețului de cost și întărirea disciplinei în muncă formează esența rivalității.

La această întrecere participă toate secțiile sectorului. Principalele pretendente la locul întîi sînt însă cele două secții de tineret. S-ar părea că acest lucru este cel mai important, dar faptele îl depășesc, fără a-i știrbi valoarea. In realitate, cel mai important este că întrecerii din acest sector nu îi este caracteristic desfășurarea pe campanii, numai în preajma anumitor evenimente. Apropierea marilor evenimente o impulsionează și mai mult doar, îi dă amploare.

In legătură cu întrecerea, Constantin Diaconescu — responsabilul cu munca tineretului din secția „Reparații utilaje" — povestește o întîmplare petrecută cu cinci luni în urmă, fața de care nu-și poate ascunde o licărire de amărăciune... Secția „Reparații utilaje" păstrase titlul de fruntașă timp de cinci luni consecutiv. Extinderea acestui succes și la cea de a șasea lună ar fi adus secției meritul de a fi trecută în cartea de onoare a întreprinderii. Strungarii, însă, printr-un minunat salt calitativ făcut în acea lună, „au încurcat ițele lăcătușilor". Rezultatul?... Secția „Reparații utilaje" nu a mai fost încrustată cu litere de aur în cartea de onoare a întreprinderii.

De la această întîmplare și pînă în prezent, strungarii s-au situat tot în frunte. Oare acum, de 23

(Continuare în pag. 3-a)

Deosebiri care pot dispare

Sediul gospodăriei colective din Budești aproape nu-l distingi din frunzișul pomilor ce-l împrejmuie, pe cînd cel al gospodăriei colective din Buciumeni, deasupra Ialomiței, cum e așezat, de la distanță îți sare în ochi. La Buciumeni, secretar al utemiștilor e un băiat de două zeci de ani, înalt, gros, liniștit — Neagu Stoian. La Budești, o fată drăguță, iute la fire și mișcări — Tina Drăgan. Amîndoi, colectiviști de cinci ani. Amîndoi, secretari de astă primăvară. Vorbind însă despre ei, nu poți uita gospodăriile din satele lor. La Buciumeni mai găsești în sectorul individual trei sau cinci familii. Aproape o treime din săteni sînt colectiviști, iar ceilalți, încadrați în cinci întovărășiri agricole. La Budești, dimpotrivă, în gospodărie sînt abia 48 de familii, iar cele două întovărășiri, pe cît îs de tinere, pe atît de restrînse ca număr de familii.

Deosebirile răsar la tot pasul. Explicația? Da, tocmai aceasta ne-a atras îndeosebi să zăbovim cîteva zile pe aici.

Neagu nu era în gospodărie. Il așteptam. In fierărie, ciocanele cădeau la intervale regulate pe ilău. Doi băieți, Aurel Voicu, mi se pare, și cu Ioan G. Bordei sau Vasile Ocnașu, conducători, se duceau cu căruțele undeva. Președintele, Ion Henterș, plecase în pădure, la crescătoria de scroafe. A doua zi era tîrg și trebuiau aleși purceii pentru vînzare. După o neînsemnată așteptare, o fată de la creșa gospodăriei s-a întors cu Neagu. Tîrziu, după vreun ceas de vorbă, ajungem, în sfîrșit, la chestiuni care ne privesc direct. Colectiviștii sînt oameni gospodari, harnici, legați de gospodărie. Toți vin în fiecare zi la muncă, iar toamna se duce vestea pînă prin satele vecine despre bogăția pe care o duc ei acasă.

— Dar pe linie de organizație, zic, ceva...

— De bună seamă, și pe linie de organizație. Neagu istorisește apoi cum s-au luptat utemiștii de au făcut o echipă de fotbal, care acum s-a clasat pe al doilea loc la campionatul raional. Echipa are două rînduri de echipament nou, procurat de utemiști, fie prin muncă voluntară, fie prin organizarea unor manifestări culturale. Și mai departe, secretarul vorbește despre cinci festivaluri artistice urmate de reuniuni organizate de utemiști, despre agitația pe care o fac el în jurul gospodăriei. Neagu Stoian, de pildă, i-a adus în gospodărie pe Dumitru și Vasilica Mîinea, doi oameni în vîrstă, care se temeau că, venind aici, n-au să se aleagă cu nimic bun, dar care au acum 214 zile-muncă. Ion Bordei a adus-o în gospodărie pe soția sa, o fată de prin părțile Ploeștilor, cu care s-a însurat nu de mult. Nu se știe ce a mai făcut Dumitru Pavel, socotitorul, cu socrul său. Dovedește cam slabă putere de convingere, Dumitru. Totuși, dinspre partea asta Neagu încă se arată mulțumit. Altceva i-a trezit lui nemulțumirea. Anume, purtarea lui Constantin Buturugă, instructorul Comitetului raional U.T.M.-Oltenița. Treabă-i asta? Vine Buturugă la zile mari prin sat, stă cîteva minute de vorbă, zice apoi că se duce nu știu pe unde prin sat, și dus este. Cu treaba începută — nici laie, nici bălaie. Băieții însă nu l-au mai așteptat pe instructor, ci au pornit singuri la treabă.

Și uite, pe nesimțite ne apropiem de una din rădăcinile care au iscat deosebirile dintre gospodăria colectivă din Buciumeni și cea din Budești. Pare ciudat, poate, nu? Totuși, nu e nici o ciudățenie la mijloc. E vorba de munca, de influența instructorului raional U.T.M. asupra organizațiilor de bază, în cazul nostru asupra organizațiilor din cele două gospodării colective. Mai bine zis, de influența care ar trebui s-o aibă instructorul asupra muncii acestor organizații. Dar una e ceea ce ar trebui să fie și cu totul alta ceea ce este. Dacă pe la Buciumeni mai dă, din cînd în cînd, instructorul, apoi pe la Budești pașii lui nu se abat. Se întreabă și Tina — de ce? Și nu-și poate găsi răspuns.

In fapt, ce se petrece la Budești?

Sînt aici cîțiva utemiști, nu se știe precis cîți. Dintre aceștia, nu vin la lucru decît secretara, Geta Dragostin, Lixandru Buzatu, Leana Buzatu, verișoara-sa, Maria Redincă, Lenuța V. Vădoi și Ion Nușu Stancu. Acești utemiști sînt, propriu-zis, stîlpul gospodăriei, întrucît terenurile ei se întind pe 130 hectare și din 80 brațe de muncă vin la lucru abia douăzeci și cinci, douăzeci și opt, zilnic. Este deci limpede că, avînd atîta treabă la cîmp, utemiștilor nu le mai rămîne timp și pentru viața de organizație. Pe deasupra, presupunînd că ar dispune de timpul material, utemiștii, cu secretara în frunte, n-ar ști pur și simplu, de ce să se ocupe. N-ar ști, pentru că au fost văduviți de un ajutor competent, apropiat, pornit din inimă, din partea lui Buturugă. Au fost lipsiți de posibilitatea atragerii la muncă a tuturor membrilor organizației, lucru ce ar fi ușurat, desigur, umerii celor cîțiva și le-ar fi lăsat vreme și pentru alte treburi. Așa se face că munca politică e amorțită în gospodăria colectivă din Budești. Apoi, de faptul că unii colectiviști, între care nu puțini utemiști, s-au depărtat de gospodărie, vinovată este nu atît secretara organizației U.T.M., cît, mai cu seamă, consiliul de conducere al gospodăriei, în frunte cu tovarășul Iosif Drăgan.

Și iată de ce.

In urmă cu cinci ani, la înființare, sătenii veniți în gospodărie, care de-a lungul vieții lor se ocupaseră cu plugăritul, puteau fi numărați pe degete: Nicolae Bîrlan, Iosif Drăgan, Petrache Florea, Tudor C. Florea, Ion Drăgan și alți cîțiva. Restul, pînă la 27, erau meseriași: fierari, cărămidari, zugravi, grădinari — și lista poate continua. Normal, unii dintre aceștia au venit cu propuneri care, înfăptuite, le-ar fi permis continuarea meseriilor și ar fi adus, fără îndoială, mari foloase gospodăriei. De exemplu, Dumitru Buzatu, împreună cu Dincă R. Mihalache, au propus în mai multe rînduri să se creeze o secție anexă de cărămidărie. Consiliul de conducere, fără să consulte adunarea generală, a respins propunerea aceasta prețioasă. Acum, cei doi, fără să se fi retras din gospodărie, lucrează totuși cărămidă și lemnărie prin satele din împrejurimi. Grădinarul Gheorghe Dragomir nu mai vine nici el la lucru; face grădinărie pe un lot de pămînt luat în arendă. Iar utemista Maria Petcu face speculă cu pîine, cumpărînd-o din București, pe care o vinde apoi în piață, la obor, în Budești. Ne întrebăm încăodată: sînt oare de vină numai acești oameni, pentru că s-au depărtat de gospodărie, ori numai Tina Drăgan, secretara utemiștilor? Și, judecînd după starea de fapt, după posibilitățile existente, trebuie să spunem că nu. Trebuie să arătăm că în cea mai mare parte vina o poartă însuși consiliul de conducere, care a fugit de greutăți și a crezut că stînd cu mîinile în sîn, are să-i plouă cu lauri. Dar, pentru că vorbeam de posibilități existente și nefolosite, să le ilustrăm printr-un fapt. Cu foarte mare greutate, Constantin Părăuță a primit încuviințarea să lucreze timp de trei săptămîni la cărămizi. I s-a fixat o normă și colectivistul s-a apucat de lucru. La sfîrșitul celor trei săptămîni, pe fișa lui Părăuță puteau fi găsite 180 de zile-muncă, iar pe izlazul din josul satului, 33.000 cărămizi. Iată deci că secțiile-anexe ar aduce gospodăriei colective venituri neașteptat de mari.

Dar, mai este și altceva. Terenurile gospodăriei se întind pînă pe Balta Ialomiței. Acolo este pește, stuf, papură, pe lîngă posibilități mari de a extinde grădinăria. Și oamenii care azi nu mai vin la lucru — Dumitru Buzatu, de exemplu — se arată dornici să revină, cu condiția însă ca ei să practice meseria pe care o cunosc. Cerințe pe care colectiviștii din Budești, spre folosul gospodăriei, spre folosul propriilor lor familii le pot înfăptui. Cerințe care, odată îndeplinite, îi vor scuti pe colectiviști de a mai căuta țapi ispășitori, ci îi vor bucura cu siguranță. Ceva însă e necesar: zvîrlirea cît colo a neîncrederii în forțele proprii, în posibilitățile locale. Și aici, tovarășă Tina Drăgan, împreună cu utemistele și utemiștii a căror conducătoare ești, aveți un cuvînt de spus. Spuneți-i deci, așa fel ca deosebirile dintre Budești și Buciumeni, să devină fapte de domeniul trecutului.

C. SLAVIC

IN DRUM SPRE GOSPODĂRIE

Foto: RADU COSTIN

Doi prieteni din Norvegia

INTERVIU cu oaspeții noștri

In holul hotelului Athenée Palace mă întîmpină Oddveig Benum, tînără profesoară de lucru manual la Oslo, și Andreas Veustad, student în anul I la Facultatea de agronomie, silvicultură și horticultură din Vollebekk. Proiectasem o convorbire prietenească cu cei doi oaspeți norvegieni. Ne-am strîns mîna amical și am luat loc în jurul unei mese. După o mică ezitare, în fața greutăților de vorbire, am înfiripat o discuție într-o limbă oarecum originală, accesibilă însă ambelor părți — o combinație de cuvinte franțuzești și germane.

Convorbirea noastră a devenit curînd caldă și degajată. Răsfoim împreună un volum documentar, frumos ilustrat, despre Norvegia. Admirăm detaliul unei mari fresce a lui Per Krohg ilustrînd cîteva aspecte ale vieții rurale din Norvegia, celebra trambulină de sărituri din Holmenkollen, aproape de Oslo (unde a fost centrul Jocurilor Olimpice de iarnă în 1952), ca și alte aspecte din viața culturală și socială a poporului norvegian. Privim cu pietate tabloul sumbru al orașului Narvik — unul din orașele norvegiene distruse la începutul celui de al doilea război mondial.

Cu un sentiment de admirație am privit apoi împreună plianțele și cărțile poștale ilustrate reprezentînd aspecte colorate ale vieții rustice din această țară a nordului. Am rămas plăcut impresionat de frumoasele costume naționale norvegiene lucrate cu multă măiestrie și viu colorate (contrastul de culori — în special roșu cu negru — se întîlnește adeseori).

Cu multă dragoste și cu căldura ce contrastează puternic cu clima rece predominantă a Norvegiei, cei doi oaspeți mi-au oferit, în semn de prietenie, frumosul volum despre Norvegia.

Convorbirea noastră a continuat mult mai cursiv și documentat odată cu venirea translatoarei. Deoarece timpul era însă foarte scurt pînă la plecarea oaspeților la un spectacol, mai precis la operetă (prietena Oddveig a ținut să-mi sublinieze deseori că-i place foarte mult opereta), m-am limitat să aflu doar cîteva aspecte ale vieții studențești din Norvegia.

Studenții norvegieni au organizația lor națională — Uniunea Studenților Norvegieni. In principal, această organizație se ocupă de probleme economice, administrative. In același timp, în fiecare facultate și institut superior sînt asociații studențești care se ocupă cu probleme de ordin cultural, sportiv și economic. Prietenul Andreas ne-a relatat unele lucruri în legătură cu asociația studenților de la Institutul de agricultură, silvicultură și horticultură unde studiază. Imi spunea, printre altele, că edificiul asociației a fost ridicat în 1934 prin contribuția studenților. Cele 25 de coroane pe care le plătește fiecare student asociației drept cotizație nu ajung pentru întreținerea clădirii, pentru activitatea asociației. Iată de ce, la fiecare doi ani, se organizează o săptămînă a studenților, cu prilejul căreia se dau spectacole, serate dansante etc. La aceste serbări poate veni oricine. Banii strînși trec în fondul asociației.

Trecînd la unele probleme actuale ale vieții studențești norvegiene, Andreas Veustad a relatat cîteva din greutățile pe care le au colegii săi în timpul anilor de studiu. Astfel, bursele în Norvegia sînt încă insuficiente ca număr și ca sumă. Mulți studenți sînt de aceea siliți să facă apel la sistemul de credite acordate de stat prin asociațiile studențești, sistem dezavantajos, după părerea noastră, deoarece datoria apasă ca un coșmar timp de 15—20 ani asupra tînărului care a solicitat împrumutul.

In general, studenții norvegieni nu sînt mulțumiți de programa analitică, în sensul că studiile durează mult și mai ales costă mult. După terminarea facultății, tînărul absolvent este nevoit să-și caute singur un loc de muncă, nu întotdeauna după dorințele sale. Retribuția la început este destul de mică, salariul absolventului crescînd progresiv doar în decursul mai multor ani.

Toate aceste dificultăți pomenite aici formează obiectul acțiunilor revendicative ale studenților norvegieni. In aceste acțiuni ei sînt sprijiniți de Uniune și de asociațiile studențești.

In ultima parte a convorbirii noastre, i-am rugat pe oaspeți să ne împărtășească opiniile lor în legătură cu unele probleme pe care le ridică cooperarea internațională sudențească.

In discuție ei au subliniat necesitatea cunoașterii reciproce a studenților din diverse țări, a intensificării relațiilor cu străinătatea — lucruri foarte necesare pentru a se ajunge la unitate și colaborare. Ei au arătat că există baze comune pentru o rodnică colaborare internațională studențească și în acest sens au dat importanță în convorbire laturii culturale și celei profesionale. Opinia lor este că U.I.S. și C.O.S.E.C. (care cuprinde organizații studențești din Occident) pot colabora. Ei au declarat că ar fi mult mai bine dacă Congresul mondial studențesc de la Praga și Conferința C.O.S.E.C. s-ar ține la un loc. Faptul însă că la Congresul de la Praga vor veni studenți din Occident și că Congresul se va bucura de o largă participare a studenților de toate opiniile este un lucru foarte bun, a spus Andreas și acest lucru va oferi un minunat prilej de cunoaștere reciprocă, de strîngere a colaborării prietenești între studenții lumii animați de aceleași aspirații.

Oaspeții noștri și-au exprimat, în încheiere, satisfacția pentru prilejul pe care l-au avut de a vizita țara noastră și de a fi luat cunoștință cu unele aspecte ale vieții tineretului romîn.

DUMITRU MIHAIL

Fără orizont

Un gard înalt, de scînduri late, desparte curtea de stradă. Nici poarta nu se deschide cu ușurință: trebuie să vină cineva dinăuntru să te ajute. In spatele gardului, o oază de verdeață, ca la țară: tulpini înalte de porumb, vreji de viță de vie, ceva pepeni — totul pe un loc cît o batistă. O căsuță mică și curată. S-ar părea că praful străzii nepietruite nu poate pătrunde aici, nu poate răpi luciul și prospețimea... Praful străzii e viclean însă: știe să pătrundă prin orice fisură și să se așeze pe locurile cele mai curate, cele mai prețioase.

Ce-i mai prețios în casa familiei Mărăcine? Părinții nu mai sînt tineri. Cei trei copii mai mari — două fete și un băiat — au plecat de-acasă și și-au găsit fiecare un rost în altă parte. A mai rămas acasă doar Eugenia, fata cea mai mică. N-are încă 18 ani, deși e înaltă și voinică. Ochii îi sînt frumoși, vocea plăcută și adîncă, părul strîns modest la spate. O floricică pentru casă, pe care gardul înalt era menit s-o apere de praful străzii...

Eugenia — Gella, cum o numesc părinții și prietenii — a terminat anul trecut liceul, în orășelul în care trăiește — Turnu-Severin. N-a învățat nici foarte bine, nici foarte prost. A primit o diplomă de maturitate, îngrijit caligrafiată, căreia i-a găsit loc tocmai sus, pe șifonierul din cămăruța ei. Nu s-a înscris la facultate: nu se știa atît de dornică de învățătură ca să obțină bursă, și salariul tatălui nu era suficient s-o întrețină și pe ea într-un oraș îndepărtat. Nici părinții nu prea i-au dat ghies: măcar mezina să le rămînă acasă, dacă ceilalți au plecat. Eugenia n-a găsit loc de funcționară într-un birou, așa cum și-a dorit, și nici de asta nu i-a părut prea rău. Visurile ei cu privire la „drept sau litere" nu țineau de o adîncă pasiune pentru științele umaniste, ci mai de grabă așa, pentru că stă bine unei fete o licență în drept sau litere. Renunțarea n-a fost deci dureroasă.

Dar ce să facă oare acasă, într-o gospodărioară mică în care mai robotește și mama, două mîini voinice, un trup sănătos, o minte care, în anii de școală, a învățat cît de cît să gîndească și să vrea mai mult? Ziua e imensă, nesfîrșită, are 24 de ore, 1440 de minute, 86.400 de secunde. Oricît ar dormi, tot rămîne mult. A pus mîna pe croșetă și a început să facă dantelă. Zestre. Tot măritișul e singura posibilitate de a-și schimba viața, măcar să-și concentreze toate forțele în direcția asta. Metri, metri de dantelă... Credeți-mă, e cumplit de plictisitor. Cînd simte că e gata-gata să trîntească de pămînt și croșetă, și ață, și tot universul, Eugenia caută ceva de citit. Are, în cameră, o etajeră cu cîteva rafturi pe care stau, orînduite școlărește, cărțile. Pe măsuța de sub etajeră, pe o foaie dublă de caiet de matematică, sînt caligrafiate îngrijit cele 60 de titluri care alcătuiesc „biblioteca" Eugeniei și pe care le citește oricum, în cea mai ciudată împerechere, „La Medeleni" — volumul III — (?), „Inimă vrăjită" de Romain Rolland, „Ispita" — roman de 15 lei — studii despre Mihail Sadoveanu, romane de aventuri, „Avarul" de Molière... Fără discernămînt. Eugenia alătură fapte, întîmplări, citate, și-și plăsmuiește altă viață, mai plină de zbucium și de variație, mai puțin plictisitoare. Eroinele cărților trăiesc drame zguduitoare, sînt iubite nebunește, au o viață atît de plină de neprevăzut... Asemenea lucruri nu se petrec în spatele gardului. Eugenia a hotărît să le caute dincolo de el, pe străzile orașului. Cu vreo jumătate de an în urmă a făcut cunoștință cu fratele unei colege. Era un băiat chipeș și mai cu seamă îndrăzneț. Cîteva declarații, cîteva întîlniri au fost destul ca să o amețească, s-o măgulească și s-o facă să spere într-o apropiată căsătorie. De fapt, nu simțise cine știe ce, dar Eugenia era sincer convinsă că trăiește marea dragoste a vieții ei, și se străduia să se comporte ca atare. In fond, nu era coaptă pentru dragoste, era doar plictisită.

Poate că prietenul căreia îi acordase prea repede prietenia n-o luase niciodată în serios sau poate că era prea inconstant și prea superficial... cert e că Eugenia îl aștepta, îl căuta pe toate străzile orășelului și-și făcea zeci de probleme în legătură cu el. In perioada aceea și-a făcut un „jurnal", care cuprindea gîndurile ei clipă cu clipă; faptele, descrierea amănunțită a felului cum își petrecea zilele. „Jurnalul" e un martor imparțial: fără comentarii, el dovedește că în lunile acelea Eugenia n-a avut nici un gînd care să nu se fi rotit în jurul întîlnirilor cu Liviu. Nu erau gînduri adînci, temeri sau speranțe, ci descrierea unor fapte banale, consemnarea numărului de sărutări, de întîlniri sau vorbe schimbate, într-un limbaj în care vulgaritățile se amestecă cu teatralismele ieftine, din lectura cea mai îndoielnică. Printre toate acestea, și naivitățile: fetița care pozează în femeie îndrăgostită notează în jurnalul ei, într-o seară cînd îl așteptase zadarnic pe superficialul ei iubit: „eram atît de nenorocită, ca în clasa a IX-a cînd m-a prins copiind la algebră și m-a izolat la catedră..."

Nu-i important că Liviu a părăsit-o, e chiar mai bine pentru ea; prietenia lui ar fi făcut-o din ce în ce mai vulgară, mai superficială. Odată cu el, Eugenia pierde însă pivotul gîndurilor și preocupărilor ei. Să se întoarcă din nou la croșetă și la cele 60 volume citite și răscitite? Eugenia pleacă la țară, la bunici și, ca „să se consoleze", începe o idilă cu un prieten din copilărie. Povestea se repetă, cu mici variante... Eugenia mai ratează un proiect de căsătorie, dar se consolează iar repede... Acum, pînă cînd se va crede din nou îndrăgostită își împarte zilele, așa cum știți, și se plictisește de moarte stînd cuminte pe scăunelul ei din fața casei. Către seară, cîteva așa zise prietene, care se adună din aceeași plictiseală, pornesc fără ocupație „pe cen-

(Continuare în pag. 3-a)

Cei care luptă pentru nou *)

Există în romanul „Căutătorii" un personaj care, vorbind despre folosirea inovațiilor tehnice în uzina sa, face următoarea reflecție: „Nu e prea ușor să introduci noul, mai cu seamă cînd el răstoarnă deprinderi vechi". Poate că aceste cuvinte s-ar potrivi ca motto cărții lui D. Granin. Căci „Căutătorii" este închinată luptei pentru noul care nu se cucerește lesne, bătînd din palme, ci cu multă trudă, cu amărăciuni, cu încercări din care numai cei cu adevărat dîrji ies biruitori.

Nu e vorba numai de un nou aparat — locatorul pentru detectarea defecțiunilor ivite la liniile de transport — pe care candidatul în științe tehnice Andrei Lobanov îl construiește luptînd din greu cu scepticii și răuvoitorii. „Căutătorii" e mai mult decît atît — istoria înfruntării între două atitudini față de viață, față de muncă, de știință. Iată de ce cititorul parcurge cu interes paginile acestei cărți voluminoase, cu o intrigă de loc complicată, dar care redă atmosfera reală a unei instituții științifice, cu viața ei mult mai frămîntată decît poate părea la prima vedere. Autorul — el însuși inginer electrotehnic, cercetător științific, cunoscînd bine această viață — a zugrăvit-o veridic fără a încerca să-i estompeze contradicțiile.

Numirea lui Andrei Lobanov în funcția de șef al laboratorului Direcției Generale Energetice marchează începutul luptei pe care eroul — și alături de el aliații credincioși, ca organizatorul de partid Borisov și alții — o vor duce împotriva rutinei, a practicismului îngust, a carierismului.

În această luptă — nu numai pentru noul aparat, atît de necesar, ci și pentru o muncă cu adevărat științifică a laboratorului care se transformase între timp într-un fel de atelier de reparații — se reliefează caractere diferite. E interesantă, îndeosebi, figura lui Viktor Potapenko, fostul coleg de facultate și prieten al lui Lobanov, care devine treptat adversarul său cel mai primejdios. Energic, înzestrat, cîndva dornic de muncă creatoare, Potapenko s-a transformat într-un carierist, cu o filozofie proprie, pe care o profesează cu mîndrie în momentele de sinceritate. „Fiecare este mulțumit cu mintea lui, dar nici unul nu-i mulțumit cu situația lui" — iată una din maximele sale favorite prin care-și explică toate acțiunile oamenilor din jurul său. Avînd însușiri reale și priceperea de a poza în om „popular", care știe să fie autoritar dar și prietenos, atent cu subalternii (cu unul din ei discută despre sezonul de pescuit, pe altul îl întreabă cum stă cu examenele, dacă i s-a însănătoșit nevasta etc.), Potapenko nu e atît de ușor de descifrat. Dacă bătrînul maistru care a avut prilejul să-l urmărească deseori în muncă murmură ironic în urma lui „de-mocra-a-t", pentru Lobanov, de pildă, resorturile comportării prietenului său rămîn mult timp ascunse. El vede un dar înnăscut al lui Viktor de a se apropia de oameni, acolo unde nu e decît poză, gesturi savant calculate. E bine prins, semnificativ, episodul de la comitetul orășenesc de partid. Secretarul scrie cu un stilou stricat pe care îl înmoaie în călimară. Obișnuit să atribuie celorlalți mentalitatea sa, Viktor se întreabă dacă nu cumva acesta face paradă de modestie sau totul e o simplă întîmplare. Cartea de Prișvin care se află pe masa secretarului i se pare și ea așezată anume acolo: „Își spuse că n-ar strica să pună și el pe masa lui o carte ca asta, tot atît de surprinzător de poetică pe masa unui tehnician. Asta imprimă un anumit stil, o atmosferă mai intimă și stabilește o legătură plăcută cu oamenii care te vizitează în interes de serviciu".

Recenzie

Cu o sete de parvenire ca a lui Viktor nu e o distanță atît de mare de la aceste artificii „în interesul muncii" pînă la lipsa de scrupule: concedierea inventatorului Reinhold, campania pornită împotriva lui Lobanov, manevrele de culise din preajma adunării de alegeri a organizației de partid. Lobanov însuși ajunge în cele din urmă să înțeleagă clar fizionomia morală a fostului său prieten: „Oameni ca Potapenko nu fură... El acționează cu totul altfel. Ne-deamnă participă la luptă, dar se grăbesc să exploateze această luptă. Ne-deamnă critică — exploatează critica. În aparență s-ar părea că totul e cît se poate de just. Dar de fapt nu-l mobilizează decît setea de putere".

Nu e de mirare că Potapenko găsește aliați în oameni ca profesorul Tonkov — care ține neapărat să-și păstreze „autoritatea științifică" profitînd de situația și legăturile sale pentru a înăbuși ideile îndrăznețe ale tinerilor săi rivali și care nu se dă înlături în acest scop de la falsificarea datelor științifice — sau ca Dolghin Boris Vasilievici — poreclit D.B.V. („După cum Bate Vîntul" ori „Demagogie, Birocrație, Viclenie").

Cu asemenea adversari dibaci și lipsiți de scrupule, lui Andrei Lobanov, omului de știință pasionat de munca sa, nu-i va fi ușor să învingă. Trebuie remarcat ca un merit al autorului că el n-a încercat să înlăture artificial greutățile din calea eroului său. Scriitorul nici nu a limitat la instituția de care se ocupă cartea lupta ce se duce între poziția partinică a celor care apără adevărul, etica comunistă înaltă și poziția carieriștilor de felul lui Potapenko, Tonkov etc. Vechiul, pare să spună el, are rămășițe destul de puternice care nu trebuie subapreciate, ci combătute cu înverșunare. Cînd Lobanov încearcă să publice un articol legat de invenția sa, el este refuzat rînd pe rînd de redacțiile cîtorva reviste care se ocupă de problemele electrotehnicii, influențate de Tonkov. Aci a intervenit „O.T.P. — Organizația Tăcerii Publice" cum comentează cu amară ironie organizatorul de partid Borisov. Spre deosebire însă de oameni cinstiți dar slabi ca profesorul Grigoriev, de pildă, nici Andrei nici Borisov nu se lasă copleșiți de amărăciune. Ei continuă să lupte încrezători în triumful adevărului. E semnificativă intervenția energică a lui Borisov cînd, în adunarea de partid de alegeri „pregătită" de Dolghin și Potapenko, îi demască pe cei doi în fața masei participanților. Iar Lobanov, om integru, îndrăgostit de profesiunea sa, dar cam izolat de tovarășii săi, neatent față de problemele lor, se apropie treptat de ei și începe să înțeleagă ce forță reprezintă aceștia, de la Krivițki — care ascunde sub masca cinismului setea după „munca adevărată" — pînă la corectul și timoratul Usoltev. El reușește să le insufle entuziasmul său pentru nou, credința sa dîrză că trebuie luptat pînă la capăt pentru triumful a ceea ce aparține viitorului. În aceste împrejurări, victoria lui Lobanov e veridică, ea nu apare ca un simplu „sfîrșit fericit" confecționat de autor, ci ca rodul firesc al strădaniilor depuse de eroii înaintați ai cărții.

Pledoarie pentru nou, pentru spiritul inovator curajos, creator, cartea lui D. Granin cuprinde prețioase învățăminte pentru tinerii cititori.

FELICIA DAN

*) D. Granin: „Căutătorii" roman, Editura „Cartea Rusă" 1956.

Pe gustul cumpărătorilor

Vizitam într-o zi, nu de mult, un magazin de textile. Voiam să-mi cumpăr un material de bluză. La raionul respectiv erau nenumărate cupoane de stofă pentru rochii, mătăsuri și multe alte imprimeuri. O tînără pereche, venită cred din regiune, cerceta cu atenție stofele pentru rochii. Vînzătorul le-a arătat cîteva cupoane de culoare albastră, grena și sable, spunîndu-le: „Sînt produsele fabricii Textila „11 Iunie" din Pitești". Mărturisesc că am simțit o bucurie nemărginită auzind numele fabricii unde lucrez ca țesătoare, prezentat ca o garanție pentru calitatea produselor pe care le furnizează. A doua zi, am povestit la fabrică tovarășilor mei de muncă cele auzite la magazin, arătîndu-le încrederea pe care au avut-o cei doi tineri de a cumpăra stofa de rochie țesută la noi. Era o stofă frumoasă, de calitate bună. Era rezultatul eforturilor depuse de toți muncitorii fabricii, care se străduiesc ca produsele fabricii lor să fie căutate și să placă cumpărătorilor.

Îmi amintesc că nu aceeași situație exista mai acum cîtăva vreme.

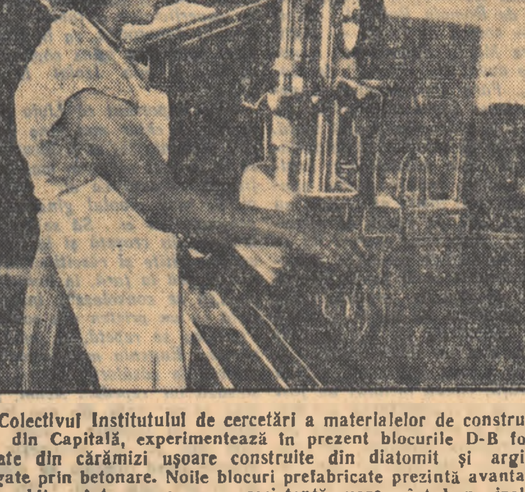
Produsele noastre erau de proastă calitate. Aveau nenumărate defecte: pete de ulei, rărituri, culoarea nu era întotdeauna frumoasă, iar stofa sau pînza nu era din cea mai trainică. Dar semnalul de alarmă a fost tras la timp și măsurile care au fost luate de către conducerea întreprinderii, pe care a sprijinit-o și organizația de bază U.T.M., au contribuit la îmbunătățirea calității produselor fabricii noastre.

Aceasta a coincis cu primirea de noi membri în rîndul organizației de bază U.T.M. Numai în ultima lună, spre exemplu, au fost primiți peste 60 de membri. Creșterea numărului utemiștilor în fabrică a dus implicit și la îmbunătățirea muncii în producție, la sporirea strădaniei lor în ceea ce privește calitatea produselor. Totodată, organizația de bază U.T.M. a mobilizat pe tineri ca să respecte normele tehnice, să aplice inițiativa celor de la fabrica „Tudor Vladimirescu" din București, iar tinerii fruntași au sprijinit pe cei rămași în urmă. Au fost create posturi utemiste de control pe secții, iar gazetele de perete au început să scoată în evidență faptele pozitive, demne de urmat și să critice cu mai mult curaj lipsurile unor țesătoare ca Maria Pantilă și Elena Bunescu, care lucrau fără simț de răspundere.

Astăzi, datorită muncii conștiente a fiecărui tînăr (printre care se pot evidenția utemistele Elena Floroiu, Maria Curea și Maria Dima de la secția țesătorie, Ioana Tănăsoiu și Radu Filoftela de la filatură sau Maria Florea de la preparație), produsele fabricii noastre sînt căutate în magazinele de desfacere, fiindcă sînt pe gustul cumpărătorilor.

În prezent, utemiștii luptă pentru traducerea în viață a sarcinilor ce se desprind din documentele celui de-al II-lea Congres al U.T.M., în dorința lor vie de a oferi oamenilor muncii țesături de cea mai bună calitate, care să constituie mîndria fabricii lor.

Corespondent
MARIA PANDELE

Colectivul Institutului de cercetări a materialelor de construcție din Capitală, experimentează în prezent blocurile D-B formate din cărămizi ușoare construite din diatomit și argilă legate prin betonare. Noile blocuri prefabricate prezintă avantaje deosebite: sînt ușoare, au o rezistență mare, sînt bune izolatoare termice, iar sistemul de prindere se face prin legarea și sudarea urechilor de oțel beton. În fotografie: laboranta Ana Nicoară încercînd la presă rezistența la compresiune a unui corp de probă. Foto: AGERPRES

Poezii de la cititori

BORDEI DE LUT...

Bordei de lut cu ochini de hîrtie,
Cuib neuitat în care m-am născut!
Iniții pași, inițiala-mi poezie
Dar și durerî în tine am cunoscut.

Prin colbul sur, sub salcia plecată
Aducerile-aminte te-au păstrat.
Cu prispa ta de vremuri măcinată
Parcă te văd la margine de sat.

Caleașca boierească te-mproșca
Gonind pe lîngă tine, cu noroi —
Iar tu adăposteai în tinda ta
Drumețul abătut de vînt și ploi.

În noapte, de dezmăț și de beții
Vuia conacul luminat feeric.
...aveau boierii policandre. Și,
În inimi, cuib de ură, și-ntuneric.

Un licăr de opaiț, stins și blînd
Trecea, tîrziu, prin ochiu-ți de hîrtie:
Și-oricine a găsit, spre el cătînd,
O inimă. Și-multă omenie.

Dar ura lîngă dragoste-mi creștea
Cum pîinii cresc pe mîndrul trandafir:
Un dor aprins în inimă mi ardea
Purtîndu-l prin ai anilor lung șir...

...Și-n nopți de veghe, peste cărți plecat
Adîncul înțeles să-l deslușesc,
De amintirea ta înfiorat
Am învățat să lupt. Și să iubesc.

Sînt ani de cînd de tine s depărtat
Și plugul anilor în suflet scurmă.
Dureri și mîngîieri mi-ai legănat
Ca să te pot uita, să-ți pierd de urmă...

Și luminișul vremilor de azi
Ne cheamă înainte. Și ne mînă
Din urmă, gînd că pentru ele cazi,
Bătrîn bordei, cu fruntea în țărînă.

Azi gîndul mă avîntă spre urcuș.
Ce-i vechi, să cadă. Lui nu mă închin.
În locul tău, bordei cît un căuș,
Am înălțat al satului cămin.

N. POPESCU-MOȘTENI

Povestea unor bani de argint

Într-o zi, pe la sfîrșitul primăverii anului acesta, o fetiță de 9 ani ședea cu vițele pe pășunea din marginea satului Căprioru.

Cele două vaci pe care tatăl său, Stan Iacob Alexandru, i le dăduse sub supraveghere, rodeau liniștite iarba de pe lunca grasă a rîului Aninoasa, așa că dînsa putea să se joace în voie. În închipuirea ei plăsmui un proiect îndrăzneț: să sape în malul unei rîpe o cetate în toată regula, cu coridoare lungi, săli largi și turnuri înalte. Luă un băț ascuțit și începu excavarea pămîntului. Dar cînd ajunse de-abia la mijlocul primului coridor, fetița observă în țărînă cîțiva bani mari și albi. Îi luă în mînă și-i privi indiferentă. Bani ruginiți și știrbi mai găsise ea destui pînă acum prin țarină sau pe albiile secate ale pîrîiașelor de ploaie, și începu să înainteze cu grijă în pămînt. După ce mai scormoni de cîteva ori dădu însă peste o grămadă întreagă de asemenea monezi albe. Fata le scoase pe toate afară, le puse în poală și începu să le numere. Începu chiar să-și facă planuri de viitor. Dacă le dă pe toate la cooperativă, vînzătorul îi dă o panglică bună de pus în moțul ei gălbui. Dar tocmai atunci fata primi vizita sorei sale în vîrstă de 7 ani și a unei fetițe din vecini.

— Ia uite ce-am găsit eu — începu ea să le facă în necaz, zdrîngănind banii în poală.

— Unde i-ai găsit?

— Aici în pămînt. Căutați și voi dacă vreți.

Întărîtate de răutatea și batjocura micii cămătărese, cele două fetițe scormoniră și ele pămîntul și găsiră într-adevăr o grămăjoară de bani.

— Ei, vedeți dacă săpați, aveți și voi bani — trase ea o concluzie moralizatoare. Hai să punem toți banii la un loc, să-i numărăm.

După ce bolborosiră vreo jumătate de ceas fetițele ajunseră la concluzia că sînt peste o sută de monezi din acelea albe și cu desene pe ele. Și atunci le împărțiră pe din trei. Cele două surori luară două părți, iar fata vecinei o parte.

Devenind proprietarii acestei averi, copiii n-au gospodărit-o cum trebuie, ci au început să împartă banii pe la toți confrații lor de joacă din sat.

Tatăl fetiței care descoperise prima banii, Stan Iacob Alexandru, miner la mina de cărbuni Mărgineanca, a văzut banii la copil. S-a uitat la ei cu atenție, i-a strîns în dinți și și-a dat seama că sînt de argint. A luat atunci cîțiva și i-a arătat unui inginer. Acesta i-a spus că trebuie să fie un tezaur din vremea dacilor și făcură împreună o scrisoare către Academia R.P.R.

După aceasta a venit un tovarăș de la muzeul raional Tîrgoviște, altul de la Academie, și au reușit să strîngă acest tezaur de peste 100 de monede de argint mari, care cercetate de către numismați (cercetători de monede) au descoperit că sînt niște tetradrahme grecești datînd din anul 100 î. e. n.

Asemenea tezaure s-au mai găsit în raionul Tîrgoviște. De pildă, în toamna anului 1954 s-au găsit în curtea muzeului de către o femeie care săpa la temelia gardului, mai multe monezi de argint de acum cîteva secole. Bani au fost găsiți și sub cărămizile care pardoseau curtea sau chiliile mînăstirii Stelea. Probabil că vreun călugăr mai econom și-a ascuns acolo averea de frica tîlharilor — și acolo i-a lăsat pentru veșnicie.

Dar cea mai importantă și interesantă descoperire de tezaur s-a făcut în anul 1953 în comuna Perșinari de către locuitorul Ion Dorobănțoiu. Iată cum s-au întîmplat lucrurile.

Ion Dorobănțoiu, împreună cu nevastă-sa și cu un flăcău din sat săpau într-o zi la marginea satului niște pămînt pentru pomosteala casei. La un moment dat tîrnăcopul s-a agățat de ceva. Omul a tras puternic și deodată a ieșit afară odată cu pămîntul — ce credeți c-a ieșit? — o sabie dacico-gotică de aur cu o greutate de peste 2 kilograme. Văzînd aceasta, omul a rămas înmărmurit. Apoi a săpat mai departe și găsi niște ciocănașe albe de argint.

Dorobănțoiu plecă cu ele spre sat și vru să le arate oamenilor. Nevasta, cu mai mult spirit practic și mai conștientă de afacerea ce se poate face cu aceste obiecte, i-a spus să tacă din gură, să nu spună la nimeni nimic.

Dorobănțoiu era un om nu prea sărac, dar nici nu-l dădea afară din casă belșugul. El era găzar și colinda cu căruța satele pînă aproape de Ploești și București. Așa că a rupt într-o zi mînerul sabiei, l-a tăiat în bucățele mai mici, a sfărîmat și ciocănelele de argint și a luat mai multe bucăți ca să le vîndă. La București a intrat însă pe mîna unor excroci care i-au luat tot aurul și argintul fără să-i dea aproape nimic. În felul acesta el a prăpădit de pomană mînerul și vîrful sabiei și a sfărîmat ciocănelele, obiecte de neprețuit pentru muzeele noastre de antichități.

În cele din urmă, aurul — ochiul dracului — a băgat zaviste și vrajbă între el, nevastă și flăcăul care fusese de față cînd au găsit comoara, așa că pînă la urmă s-a aflat.

Dorobănțoiu a mărturisit totul în fața organelor de stat care l-au iertat pînă la urmă pentru nechibzuința de a fi stricat un asemenea tezaur.

Cam în felul acesta se găsesc „comorile". Pe la noi prin sat auzeam cînd eram mic o poveste care spunea cum că, uneori seara, pe locul unde se află o comoară joacă o flacără albă. Un om a văzut — sau mai bine zis i s-a părut că vede — o asemenea flacără într-o seară. Și atunci a început pe ascuns să sape o groapă. Și a săpat, a săpat mereu, dar comoara n-o mai găsea. Deodată, într-o noapte, cînd cocoșii cîntau în sat de miezul nopții, din groapă a ieșit o vîltoare de flăcări și însuși Scaraoțki în persoană l-a strîns de gît cu ghiarele spaimei pe înfrigurațul căutător de comoară.

Auzind despre toate acestea oamenii și-au făcut cruce și-au zis:

— Bine se zice: Mai bine sărac și curat. Bietul Drăgan, dacă ar fi făcut mai înainte o slujbă peste groapă ar fi găsit comoara.

Dar aceasta cred că e o poveste, pentru că nici unul din cei care mi-au spus-o nu l-au cunoscut pe Drăgan cel cu comoara.

ION BĂIEȘU

Expoziția de artă plastică sovietică

Două tablouri de gen

În presă s-a remarcat pînă acum, în mai multe rînduri, — ca o trăsătură distinctivă a artei sovietice contemporane — umanismul creațiilor expuse la Expoziția de artă sovietică. Mai ales în fața tablourilor inspirate din viața sovietică de toate zilele, privitorul simte legătura aceea intimă care se creează între el și o operă de artă cuprinzînd sentimente omenești apropiate, firești. În actuala Expoziție de artă plastică sovietică, deschisă în Capitală, unii artiști își împărtășesc aprobarea, mîndria pentru un aspect nou pe care l-au descoperit în această viață și care i-a impresionat îndeosebi. Alții, dimpotrivă, au folosit culorile, umbra și lumina, pentru a lua atitudine împotriva fenomenelor negative ce contravin înaltelor principii de conviețuire socialistă.

Am ales două din aceste tablouri de gen pentru a vi le prezenta.

Cel dintîi („Primul succes" de P. A. Oborin) redă multitudinea simțămintelor, unei mici artiste ce și-a desfășurat o clipă mai înainte talentul în fața unui public pe care nu-l vedem. Intensitatea aplauzelor le putem însă descifra nu numai după emoția, sfiala și încîntarea de pe fața ei, ci și după expresia celor ascunși în umbra culiselor. Rude, prieteni, cunoscuți, asistă curioși dar și mîndri de debutul promițător al micii artiste.

Momentul de viață intens dramatic surprins în celălalt tablou, „S-a întors..." aparținînd lui S. A. Grigoriev, dă posibilitatea desfășurării unei lungi istorii tragice despre un bărbat care și-a părăsit soția și copiii. Reproșul îndurerat al mamei, privirea ostentativă a băiatului sau curiozitatea, teama din ochii fetiței determină precis conflictul. Deși nu putem cunoaște exact deznodămîntul dramei (dacă tatăl va fi sau nu primit înapoi de familie), sîntem totuși satisfăcuți că viața l-a determinat pe vinovat să-și recunoască greșeala venind să înfrunte pocăit rezultatele propriei lui atitudini nedemne.

La strînsul recoltei

Scrisori de la elevi

Numeroase au fost scrisorile primite de redacție din satele regiunii Constanța de la țăranii colectiviști prin care se aduceau mulțumiri copiilor pentru ajutorul dat. În raionul Medgidia, de pildă, au fost organizate cîteva tabere patriotice. Elevii au venit cu drag să ajute țăranilor colectiviști la muncile agricole, iar părinții au încurajat inițiativa fiilor lor. Exemple în acest sens sînt destule: Nicolae Gorduza, funcționar la sfatul popular Medgidia, Constantina Atanasiu, casnică, și Ion Tudor, croitor, sînt de părere că copiii s-au întors anul trecut din tabără mai căliți, mai vioi, au învățat să se respecte între ei, să dea respectul cuvenit muncii, au devenit mai îndrăzneți, mai descurcăreți. Iată de ce, aflînd anul acesta de deschiderea taberelor, ei au fost primii care și-au trimis copiii.

Desigur, mîndri de ceea ce fac, elevii constănțeni ne-au trimis și de data aceasta scrisori, rugîndu-ne să publicăm vești despre viața lor din tabără. Iată ce ne scrie corespondenta **Iuliana Dobrogeanu**:

„E dimineață. Soarele n-a apucat încă să se înalțe bine că în curtea școlii din comuna Ciocîrlia de Jos era deja mare forfotă. Cu cîteva minute înainte curtea era pustie. Clopoțelul însă a tulburat această liniște matinală și iată că din cele două dormitoare improvizate în clase — unul pentru băieți și altul pentru fete — au ieșit la înviorare cei 44 de elevi veniți anul acesta în tabăra patriotică.

Aerul răcoros, proaspăt, mișcările ușoare, în ritm cu comanda profesorului de gimnastică, înviorează chiar și pe ultimul somnoros. Peste cîteva minute toți elevii, plini de voie bună, trec să-și bea cafeaua cu lapte, după care urmează plecarea la cîmp.

Astfel începe o zi de muncă în tabăra patriotică din comuna Ciocîrlia de Jos, raionul Medgidia. Credeți că a fost ușor pentru elevi să vină în tabără? Da de unde! Numai dacă stai de vorbă cu elevul Alexandru Roming îți vei da seama ca pentru a-și îndeplini dorința a trebuit mai întîi să învețe serios. Știa doar că cei corijenți nu se pot bucura de o astfel de vacanță plină de bucurii și amintiri frumoase, mai ales că la sfîrșitul taberei se va pleca și în excursie prin diferite locuri pitorești ale patriei.

Elevii școlilor din Medgidia și Cernavoda, care se află în această tabără, au obținut chiar din primele zile importante realizări pe terenul gospodăriei agricole de stat din Ciocîrlia. Ei au reușit să strîngă griul de pe o suprafață de 72 hectare, au ajutat la strîngerea griului secerat cu secerătorile simple de pe o suprafață de 25 hectare. Mulți dintre ei au învățat chiar să prășească bine.

În ultima vreme munca în tabără a luat un avînt și mai mare. Elevii au hotărît să cheme la întrecere toate celelalte tabere școlare și pionierești din regiune și, bineînțeles, au hotărît să lupte pentru ca titlul de tabără fruntașă și drapelul de onoare să-l obțină ei."

Panait Năstase, conducătorul taberei de elevi de la G.A.C. Babadag, ne scrie:

„La noi în tabără, elevii muncesc cu multă tragere de inimă. În munca pe care o fac la cîmp elevii dau un randament tot mai mare. Noi ne mîndrim cu elevi harnici ca Ion Jalbă, Nicolae Tucigiu, Gheorghe Stănescu, Maria Honț, Dorina Văduva și încă mulți alții. Vreau, tovarăși, să vă mai spun că după încheierea taberei plecăm într-o excursie de 10 zile în munți. Nici nu vă închipuiți ce nerăbdători sîntem".

De la tabăra din comuna Nicolae Bălcescu, un grup de elevi ne scrie:

„Ne străduim ca tabăra noastră să ia steagul de fruntașă. Tovarășul ing. Vasile Popescu și mai toți colectiviștii ne-au asigurat că noi muncim mai bine. Dar mai știi ce fac ceilalți? Să știți însă că în afară de muncă noi am mai organizat și reuniuni tovărășești. La o serată literară colega noastră Elena Lungu ne-a vorbit despre viața și opera lui Mihail Eminescu, iar Roșca Traian ne-a recitat din versurile marelui nostru poet. Apoi fetele de la Școala elementară din comună au dansat și au cîntat foarte frumos. Am fost și la cinema, la plajă, la Mamaia, și la un concert de estradă. Nu se poate spune că nu ne distrăm, dar și muncim! Tov. director Ion Lucaci ne-a promis că excursia de anul acesta, programată s-o facem la sfîrșitul taberei, va fi mai frumoasă decît cea de anul trecut. Noi, cei de pe litoral, vrem neapărat să mergem în munți. Anul viitor venim din nou în tabără și atunci îți vom scrie, dragă redacție, așa cum îți place ție, mai des și cu mai multe date concrete".

Și-au îndeplinit angajamentele

Muncitorii din gospodăriile agricole de stat din regiunea Oradea se străduiesc să-și îndeplinească angajamentele luate în cinstea zilei de 23 August.

Folosind din plin toate forțele de lucru și aplicînd metoda graficului orar, muncitorii de la gospodăriile agricole de stat Salonta, Cermei și Săcuieni au terminat treierișul păioaselor cu 7-8 zile înainte de angajament.

Mult avansate cu treierișul sînt G.A.S.-urile Oradea și Sălard unde se treieră recoltele de pe ultimele suprafețe cultivate cu păioase.

Și cînd te gîndești că e fără aburi...

Cerul, care în tot timpul zilei fusese de un senin strălucitor, începuse către seară să se acopere cu nori deși, amenințători. În geana asfințitului norii încropeau figuri fantastice.

Cu o cameră auto sub braț, Sabin grăbea zorit spre S.M.T.-Biled. Învățat cu munții și cu apele repezi de pe meleagurile în care-și petrecuse primii ani ai copilăriei, întinsul molcom și plin de liniște în care venise să trăiască după căsătorie, îl înfiora.

Amintiri pe care le crezuse uitate veniră să-i țină tovărășie. Ca să-și poată muta gîndurile în altă parte, începu să fluiere un cîntec învățat în armată.

Cînd luminile din case se căzneau să împrăștie întunericul dens, Sabin ajunse la stațiune. Ceru să i se facă formele în grabă pentru a pleca cît de repede la Timișoara. Totul trebuie făcut repede — gîndea el — altfel ne stau batozele pe arii și se prăpădește frumusețe de recoltă.

Ploaia care începuse către miezul nopții continua dimineața cu o furie crescîndă. Sabin nu locuia prea departe de gară, dar oricum ajunsese ud leoarcă. Căldura din tren îl moleși. Ațipise, cînd deodată o voce cunoscută sparse liniștea.

— Strașnică ploaie...

Sabin întoarse privirea către cel care vorbise și recunoscu în el pe moș Petrean. Îi zîmbi și, trăgîndu-se mai aproape de el, îl iscodi:

— Încotro te călătorești, bade Petrean?

— Ia, mă mînă niște necazuri spre Timișoara: mă duc să cumpăr un aparat de radio. Iac-așa mi-a venit mie. Vreau să ascult și alte glasuri, că de al Ioanei... m-am plictisit de cînd ne-am luat. Dar tu unde te duci și cu ce treburi?

— Păi tot la Timișoara. După cum vezi, mă duc cu afurisita asta de cameră de la mașină s-o repar.

Sabin rămase pe gînduri. Își mai răsuci o țigară apoi se sculă și-și aruncă privirea departe, vrînd prin cenușiul zorilor ce se înșăilau să cuprindă întreaga cîmpie.

Trenul intra în gara Beșenova. Sabin recunoscu în omul acela mic și îndesat ce se agățase de scara vagonului, încă înainte de oprirea trenului, pe șoferul de la Gostat. Sub brațul acestuia se afla tot o cameră auto. Sabin zîmbi satisfăcut că mai sînt și alții în situația lui

Ajuns în Timișoara, pașii îl purtară spre bătrînul meșter priceput în ale vulcanizării. Ca niciodată, lui Sabin îi veni ideea să încerce și el să facă lucrul acesta Cînd meșterul află despre ce este vorba, făcu ochii mari și-i spuse:

— Pe mine să mă lași în pace. Vezi-ți de treabă, să nu pierzi trenul.

Sabin urmări însă cu ochi lacomi tot procesul de vulcanizare

★

...Printre rotogoalele fumului de țigară, glasul responsabilului cu inovațiile căuta să fie cît mai impunător. Pentru a nu știu cîta oară îngîna: „Vulcanizare fără aburi? Eu nu cunosc să se fi făcut vreodată. Noi n-avem aburi, așa că nu putem face vulcanizare..."

Discuția pornită de aproape două ceasuri continua. În afară de Sabin și responsabilul cu inovațiile, la consfătuirea organizată de organizația de partid, participau cîțiva tehnicieni chemați să-și spună părerea în această chestiune

Responsabilul cu inovațiile repeta într-una: „Dacă n-avem aburi nu putem face nimic". Secretarul de partid puse atunci vorbitorului o întrebare la care acesta nu putu răspunde:

— Ai văzut cum își cîrpesc șoferii camerele cînd au pană pe șosea? Ce... crezi că ei au aburi? Eu zic să încercăm. Dacă trebuie, vom reuși...

De atunci a trecut, mult timp Sabin era tot mai preocupat de vulcanizare. Căuta neapărat un răspuns la toată frămîntarea sa. Într-o zi, intrînd în curtea lui moș Petrean, simți un miros puternic de cauciuc. Sabin i se adresă direct lui Petrean:

— Nu cumva mi-ați luat-o înainte și v-ați făcut atelier de vulcanizat?

— Ași... Plodul, Vasile a găsit o bucată de cauciuc și cum mamă-sa era dusă să strîngă niște rufe a pus mașina încinsă pe gumă. Uite, a umplut camera de fum...

Ce „descoperire" făcuse Sabin privind cauciucul, fierul și pe copil, n-au aflat pe dată soții Petrean. Tînărul a stat cîteva minute, apoi a ieșit ca glonțul din casă, uitînd să salute. Din poartă a strigat bucuros:

— Am găsit, rămîneți cu bine.

— Sabin ăsta e tare ciudat — zise nevasta lui Petrean.

A doua zi la stațiune se petreceau lucruri curioase. În ateliere discuțiile nu mai conteneau, în birouri era mare fierbere, iar șefa contabilă semna, cu ușurință, actele pentru cumpărarea a doua rezistențe pentru mașini de călcat. Rezistențele cumpărate n-au mers mai întîi la magazie, ci direct în atelier.

Spre seară lucrurile se conturaseră îndeajuns ca fiecare să poată fi informat de cele petrecute. Muncitorii de la strungărie, sudură, fierărie și Sabin construiseră un dispozitiv de vulcanizat. El se compune dintr-un suport cu o masă metalică, în interiorul căreia se află cele două rezistențe electrice. Pe masa cu rezistențe se mișcă un șurub fără sfîrșit acționat de o roată fixată central pe el, cu ajutorul căreia se presează obiectul ce necesită vulcanizarea.

Cînd experiențele au dat rezultate au fost calculate beneficiile. Fiecare vulcanizare costă 1,38 lei, pe cînd înainte costa în medie cîte 28 lei. Diferența este grăitoare.

Odată terminat calculul, secretarul de partid zise bucuros:

— Frumoasă-i realizarea voastră, tovarăși.

Sabin Mireanu, hîtru cum e din fire, a răspuns privindu-l țintă pe responsabilul cu inovațiile:

— Și cînd te gîndești că e fără aburi...

Corespondent
C. MARINESCU

O EXCEPȚIE TRISTĂ la o zicală înțeleaptă

Un vechi proverb spune că „omul cinstește locul"... Această înțeleaptă zicală din bătrîni se potrivește de minune și celor care au deosebita cinste de a duce muncă de activist. Cei mai mulți cinstesc într-adevăr locul, înfrumusețîndu-l, înnobilîndu-l. Bineînțeles că ei nu sînt oameni la care nu afli uneori și lipsuri. Dar lipsurile lor nu sînt de natură să arunce o umbră asupra muncii pe care o fac. Altfel nici nu ni i-am putea închipui.

Mai sînt însă și unii activiști, din fericire puțini la număr, cărora, din păcate, proverbul de mai sus nu li se potrivește... Dar să lăsăm faptele să vorbească și să vedem împreună, dragi cititori, cum cinstește locul pe care-l ocupă Vasile Popescu.

L-am cunoscut de curînd... N-a trebuit să-i pun multe întrebări, cum se obișnuiește atunci cînd vrei să cunoști mai bine caracterul omului. Mi s-a recomandat singur:

— ...Să știi, tovarășe, că eu... nu sînt activist de azi, de ieri... Sînt activist vechi... de 10 ani. Mă înțelegi dumneata?... In urmă cu un an am devenit prim secretar al U.T.M.-ului, aci, la Rîmnicu Vîlcea... Cine nu mă știe?... Am fost și secretar la regiune. Pe atunci parcă mergea altfel treaba la Pitești... mai bine.

— Dar acum?

— Acum?... Mde, merge... Dar știi, eu îmi văd de munca mea, aici, în raion. E multă alergătură, tovarășe... Dar ce poți să-i faci?.. Datoria-i înainte de toate...

Cade de-odată pe gînduri, își studiază parcă mișcările, apoi continuă pe un ton scăzut scăpînd din cînd în cînd cîte-un oftat:

— Eh, tovarășe, nu știu mulți ce înseamnă să fii activist... In munca asta m-am îmbolnăvit... Am stat și în spital. Un an întreg m-a chinuit reumatismul și...

— Parcă știam că suferi de plămîni?... (așa se știa și la regiune, și la raion).

— A, da, da. Și cu plămînii am avut de-a face... Munca, ce să-i faci...

Și cu încetul, discuțiile noastre au alunecat pe făgașul muncii.

Mă așteptam, în sfîrșit, ca Vasile Popescu să-mi vorbească despre muncă, despre activ, despre oamenii cu care muncește. N-a suflat însă despre ei nici un cuvînt. In toată discuția lui s-a repetat cu îndărătnicie pronumele personal (persoana I-a singular) la toate cazurile posibile.

— ...Cît despre mine, tovarășe, să știi că nu sînt dintre aceia care trec prin organizațiile de bază, așa... Nu! Stau printre utemiști două, trei și chiar mai multe zile... pînă rezolv problemele. La Cozia, de pildă, am stat cîteva zile și am rezolvat... (Te rog, cititorule drag, să nu mă întrebi în mod concret ce a rezolvat Vasile Popescu la Cozia, pentru că nu știu nici eu. Cu toate că se spune că ziariștii se pricep să descoasă oamenii, n-am reușit să aflu nimic concret). La Perișani am stat... (nu-mi aduc aminte cîte zile) și am rezolvat... (Iarăși nimic concret!). La Ciineni, de asemenea...

Rețin numele satului — Ciineni — și îmi amintesc de secretarul organizației de bază U.T.M. de aci, Ion M. Daneș, care îmi vorbise cu puțin timp înainte despre un control „făcut în goană".

Mă uit la Vasile Popescu și îmi trec prin fața ochilor, chipurile atîtor activiști dragi pe care-i cunosc... Imi zic: „Nu. Lui Vasile Popescu nu i se potrivește numele de activist. Mai degrabă demagog. „Imi alung însă de îndată aceste gînduri. „Poate mă înșel"...

Dar în timp ce Popescu îmi vorbește despre realizările „deosebite" pe care le-a obținut, îmi amintesc de cîteva aprecieri ale oamenilor cu care lucrează.

— ...Cînd a fost plecat la Cozia să rezolve problema organizării utemiștilor (viața de organizație era slabă acolo), a stat ce-a stat și s-a reîntors cu mîna goală...

— ...Degeaba se laudă cu succese în sport. Anul acesta nici un tînăr din raion n-a obținut insigna G.M.A. ...

— ...Utemiștii din Buletea au deschis o acțiune pentru crearea unei întovărășiri. Băieții însă s-au împotmolit. Se simțea nevoia unui sprijin. Dar pe Vasile Popescu frămîntările utemiștilor din Buletea îl interesau prea puțin...

Munca concretă pentru transformarea socialistă a agriculturii, nu. Munca politică, culturală, sportivă, nu. Atunci ce-l interesează pe Vasile Popescu?...

— Un scaun moale și un titlu de onoare.

De aceasta însă mi-am dat seama ceva mai tîrziu, cînd, la cele ce știusem despre el pînă atunci s-a mai adăugat că Vasile Popescu nu a strălucit niciodată ca activist și nu numai atît: a și frînat munca prin felul său carierist de a pune problemele și, ciudat lucru, — deși de ani de zile a fost un balast — biroul regional U.T.M. Pitești nu a luat măsurile care s-ar fi cuvenit, pentru ca astăzi să-i bîrfească pe activiștii regionali pe la colțuri, să lovească chiar fără rușine pe un activist raional pentru simplul motiv că acesta nu căzuse de acord cu el într-o anumită problemă, sau, pentru alte abateri, în urmă cu vreun an, să fie sancționat cu vot de blam...

Că „omul cinstește locul" e foarte adevărat. E un lucru verificat de practică, de viață. Dar e tot atît de adevărat că se ivesc și excepții. In cazul nostru, de pildă, omul a întunecat locul. Nu e păcat ca atitudinea lipsită de partinitate a lui Vasile Popescu să umbrească numele de activist?

MILU BURAN

In cinstea „Zilei Minerului"

In exploatările miniere din întreaga țară au loc însuflețite schimburi de onoare închinate „Zilei Minerului". Colectivul minei Lupeni, fruntaș pe Valea Jiului, a extras în ziua schimbului de onoare 240 tone de cărbune peste plan. Cele mai însemnate realizări le au minerii din sectorul I A, care au scos peste plan 164 tone cărbune.

★

Lucrînd în schimb de onoare în cinstea „Zilei Minerului" muncitorii de la minele de fier Ghelar au extras în ziua de 8 august cu 32,09 la sută mai mult minereu de fier decît prevedea planul. La mina Vest planul a fost depășit cu 35,44 la sută.

Brigada minerului Alexandru Blenche a îndeplinit în ziua schimbului de onoare două norme și jumătate, iar echipa condusă de Nicolae Bucureșteanu a depășit planul cu 126 la sută.

★

In ziua schimbului de onoare minerii de la Teliuc au obținut cel mai mare spor de producție; ei au extras peste plan mai mult de 290 tone minereu de fier.

DESPRE EI S-A VORBIT MAI PUȚIN

(Urmare din pag. 1-a)

August, vor fi ei aceia al căror nume se va trece în cartea de onoare?

Printre fruntași

Pe fondul gradat al unui panou postat în mijlocul secției strungărie se împletesc șapte linii frînte. Fiecare poartă în ea tendința spre ascensiune. Linia roșie — simbolul strungarilor — planează deasupra tuturor. De la sută la sută — procentul de îndeplinire al planului fizic pe secție, luat ca bază în ianuarie 1956 — săgeata roșie s-a ridicat continuu, atingînd la sfîrșitul lunii iunie orizontala ce indică 250 la sută.

Tovarășul Szölösi Gheorghe, șeful secției, cu care făcusem cunoștință mai înainte, m-a găsit în fața graficului. Ghicindu-mi parcă intențiile, nu mai așteptă întrebări.

— Vezi mata ce tineri de ispravă am? — zise dînsul. Nu că vreau să-i laud, dar... așa sînt ei.

Imi aruncă o privire cu subînțeles, voind să se convingă dacă îi împărtășesc părerea. Apoi continuă:

— Acum, știu... v-ar interesa cîțiva fruntași. Mde, ce să zic, lucrul ăsta mă cam pune la încurcătură. Avem mulți fruntași. Totuși, vă amintesc numai cîteva nume: Ion Mardare, Ion Siposi, Aristică Iutu și... dacă vă mai interesează și alții, îi veți afla cu ușurință de la oamenii din secție.

Urmîndu-i sfatul, am făcut cunoștință cu mulți tineri, cu frămîntările și faptele lor.

Pe frezorul Herman Mihai, de exemplu, îl preocupa îndeaproape o problemă: pinioanele cu diametru mare se executau la morteză, lucru anevoios și fără precizie. Uneori, astfel de pinioane erau date spre executare altor întreprinderi, ceea ce dădea naștere la întîrzieri mari.

După multe frămîntări, Herman a confecționat un dispozitiv cu ajutorul căruia aceleași operații se fac acum în secție, într-un timp redus cu 40 la sută.

Ceva asemănător s-a petrecut și cu strungarul Valea Ștefan și frezorul Farcaș Ștefan. Ambii erau nemulțumiți de felul neeconomic în care se făcea frezarea anumitor piese pentru mașinile auto și tractoarele de pe șantiere.

Cu dispozitivul conceput și realizat de ei, prelucrarea se face acum în numai jumătate din timpul necesar înainte.

Mezinul secției

La unul din strunguri l-am întîlnit pe Weber Constantin, o veche cunoștință. Urmărea atent mișcările unui tînăr care i-a fost dat în grijă pentru a-l califica. Ca bun strungar, el este satisfăcut că poate împărtăși și altora din experiența acumulată.

După un schimb de cuvinte, Weber arătă cu mîna spre un strung nou.

— Iți place? — mă întrebă el cu mîndrie. La ăsta voi lucra eu peste cîteva zile. Are fundația încă „verde" acum.

Am privit în direcția indicată. Insă nu mașina aceea nouă mi-a stîrnit interesul, ci copilandrul ce lucra înfierbîntat la un strung alăturat.

— Aha... văd că te interesează mezinul — mă apostrofă Weber. Il cheamă Mardare Constantin. E cel mai tînăr din secție. De abia a plecat pe 16 ani, dar știi ce prindere de mînă are? Gîndești că-i născut pentru meseria asta, nu altceva!

Intr-adevăr, asemenea unui strungar rutinat, Mardare are mișcări repezi și precise, însoțite uneori de o încordare cam exagerată, ce se desprinde din săgeata sprîncenelor negre, înălțate ușor. El a îndrăgit strungăria de la Ion, fratele lui mai mare, care e fruntaș în secție. Mult timp i-a trebuit lui Ion și de nenumărate demersuri a fost nevoie pe lîngă conducerea întreprinderii și serviciul de protecție a muncii, pînă să-l aducă pe frate-său la strung, alături de el.

Cuvintele de laudă pe care șeful secției le spune la adresa acestui copilandru, încrederea exprimată de tovarășii săi de muncă care-i prevăd un loc de frunte în rîndul celor mai buni strungari întregesc și mai mult imaginea lui Mardare Constantin.

Nu încape îndoială că „mezinul" va ajunge un strungar de frunte, așa după cum au ajuns fruntașii de azi ai secției care, în bună parte, au învățat meseria și au crescut aci, în secția de strungărie a tineretului.

SABIN IONESCU

ACTUALITATEA pe scurt

Plastica romînească la Pekin, Berlin, Tirana...

Zilele acestea sînt pregătite pentru o lungă călătorie în R.P. Chineză, 200 de tablouri care vor figura în expoziția de gravură romînească de la Pekin. Vernisajul expoziției va avea loc cu prilejul sărbătoririi zilei de 23 August în îndepărtata țară prietenă. Lucrările executate în metal, linoleum, litografie, monotip, înfățișează portrete de muncitori, de țărani, personalități artistice, peisaje din orașele și satele țării noastre, studii. In expoziție vor fi prezenți cu lucrări numeroși artiști printre care: J. Al. Steriadi, Jules Perahim, Gy Szabo Bela, Gh. Ivancenco, Gh. Naum, Hans Hermann, V. Dobrian, Corina Beiu-Angheluță, Șt. Constantinescu. Expoziția va fi însoțită de pictorul Gh. Ivancenco. Totodată, în cadrul acordului cultural dintre R.P.R. și R.P. Chineză va pleca la Pekin și artistul plastic Gy Szabo Bela.

Cu prilejul zilei de 23 August la Berlin se va deschide o expoziție de artă plastică contemporană romînească. Expoziția va cuprinde peste 150 de lucrări de pictură, sculptură și grafică. Vor expune printre alții pictorii C. Ressu, J. Al. Steriadi, I. Iser, Lucian Grigorescu, Gh. Pallady, C. Baba, sculptorii C. Baraschi, C. Medrea, I. Jalea, I. Irimescu, graficienii Jules Perahim, Ligia Macovei, Gh. Ivancenco, A. Jiquidi, V. Kazar, Florica Cordescu.

La începutul lunii noiembrie va fi organizată în R.P. Albania o expoziție de artă grafică romînească.

O parte din lucrările care au figurat în expoziția de grafică contemporană romînească din Finlanda, împreună cu alte lucrări recente, vor forma obiectul unei expoziții ce va fi trimisă în Danemarca, Olanda și Belgia.

La 16 august începe întrecerea finală a artiștilor amatori de la sate

La cîteva zile de la sfîrșitul fazei republicane a Concursului cercurilor artistice de amatori ale sindicatelor, Capitala va găzdui o nouă și importantă manifestare artistică de masă: finala celui de al IV-lea Concurs al echipelor artistice din cadrul căminelor culturale, caselor raionale de cultură și colțurilor roșii din gospodăriile agricole colective.

Intre 16—20 august, 4.000 de artiști amatori, care au străbătut cu succes etapele precedente, cîștigînd cinstea de a participa la faza republicană, își vor disputa întîietatea pe scena Teatrului C.C.S.

Cîteva noutăți...

☆ Ansamblul de cîntece și dansuri al Armatei Populare Mongole, a prezentat miercuri seara la Teatrul de Vară de la Eforie, un spectacol pentru oamenii muncii din țara noastră și oaspeții străini aflați la odihnă.

La spectacol au asistat tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Gh. Apostol, Alexa Augustin, V. Ionescu, acad. V. Malinschi, Ion Vințe, artistul poporului George Georgescu și alții.

☆ La invitația Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, Joi dimineața a sosit în Capitală Anil Roy Choudhury, secretarul Societății de arte plastice și meșteșugărești din New Delhi.

★ Domnul E. G. Willan, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Marii Britanii la București, a oferit miercuri seara un cocktail la locuința sa în onoarea contesei Angele Olivia of Limerick vicepreședinte a societății britanice de Cruce Roșie și a d-rei Evelin Bark, șefa Direcției relații cu străinătatea a societății Britanice de Cruce Roșie, care la invitația Crucii Roșii a R.P.R. fac o vizită în țara noastră.

Faptele zilei

"AGERPRES" Ştiri Interne "AGERPRES" Ştiri Interne "AGERPRES" Ştiri Interne "AGERPRES" Ştiri Interne

Acțiunea de înfrumusețare a orașelor — *O simplă statistică* — Invățămîntul ieri și azi

Din angajamentele realizate ale sfatului popular orășenesc Iași pentru o mai bună gospodărire și înfrumusețare a orașelor:

— au fost pavate, asfaltate și reparate străzi și trotuare pe o suprafață de peste 18.000 m.p.;

— pe alte 40.000 m.p. se fac lucrări de pavare, asfaltare și reparații;

Angajamentul de refacere a parcurilor din fața Palatului Culturii, a sfatului popular orășenesc și a Teatrului Național au fost aduse la îndeplinire. Este în curs de realizare angajamentul privind transformarea căii 23 August într-un bulevard.

Merită a fi adăugate încă cîteva cifre: din totalul de 3.000 m.l. rețea de apă cît trebuia să fie extinsă pînă la 7 Noiembrie, s-a realizat aproape 900 m.l. Rețeaua electrică a fost extinsă pe 4300 din totalul de 16000 m.l. — care trebuie să fie gata la 7 Noiembrie.

Deputații Alexandru Sevetov, Gh. Străteanu, Gh. Ion au sprijinit inițiativa unor comitete de stradă, în acțiunile pentru o mai bună gospodărire și înfrumusețare a orașului lor.

★

Și o simplă statistică:

— anul acesta vor pleca la odihnă 300.000 de oameni ai muncii și copii;

— în primul semestru al anului 77.000 de oameni și-au petrecut concediul de odihnă în stațiuni balneo-climaterice.

— peste 60.000 de copii de vîrstă preșcolară sau școlară se vor bucura de taberele organizate de C.C.S.;

— în 1956 bugetul asigurărilor sociale privind trimiterea la odihnă și tratament balnear este de 9 ori mai mare ca cel din 1949;

— peste 25.000.000 lei au fost alocați în acest an pentru amenajarea caselor de odihnă, parcurilor etc.

O paralelă cu totul semnificativă: în anul școlar 1938—1939 existau în Romînia 1577 grădinițe și 770 gimnazii și cursuri inferioare de liceu; în prezent funcționează 6422 instituții preșcolare și 4726 școli de 7 ani, 309 școli medii și 32 școli pedagogice.

Numărul facultăților a sporit de 4 ori în comparație cu anul 1938—1939. In cele 10 centre universitare din țară funcționează în prezent 42 de universități și institute de învățămînt superior cu 127 facultăți.

Adăugați la acestea cele peste 3200 instituții preșcolare, școli elementare, medii și pedagogice, 13 în limbi ale minorităților naționale precum și cele 200 de școli serale pentru tineretul sătesc și muncitoresc înființate din anul 1954—1955, precum și cele 95 școli tehnice care pregătesc maiștri pentru 84 de specialități și cele peste 360 școli profesionale de ucenici și aproape 40 școli profesionale aparținînd Ministerului Invățămîntului, care califică muncitori în 156 meserii și veți avea tabloul școlii noastre noi — devenit bun al întregului popor.

Un dans... molipsitor

La finala concursului echipelor artistice sindicale, unii fotoreporteri se aglomerau pe scenă în timpul evoluțiilor coregrafice. Rezultatul: pentru a nu încurca pe dansatori trebuiau să facă adevărate acrobații...

Desen de RIK AUERBACH

ANUNȚ

Ministerul Industriei Lemnului pregătește muncitori calificați pentru fabricile de cherestea, la Școala profesională de ucenici din Curtea de Argeș, Bulevardul Republicii Nr. 21.

Se primesc înscrieri de candidați din regiunile: Pitești, București, Ploești și Craiova, pînă la 24 august 1956.

Elevii admiși vor avea întreținerea în internat, îmbrăcămintea și rechizitele gratuite.

Școala durează 2 ani. Condițiile de admitere sînt cele apărute în presă pentru școlile profesionale de ucenici.

Pentru lămuriri detaliate, cei interesați se vor adresa în scris școlii.

Fără orizont

(Urmare din pag. 1-a)

tru", bătînd strada principală și parcul de la un capăt la altul în căutarea unor întîmplări extraordinare, care nu se vor ivi niciodată..

★

Poate că Eugenia Mărăcine vi se pare o fată lipsită de valoare, superficială, neserioasă, vulgară. N-aveți dreptate. Modestia ei nu s-a spulberat, e vrednică, plină de suflet și dezarmant de sinceră... Are multe calități înnăscute și multe formate în 18 ani de viață într-o familie de oameni cinstiți și muncitori. Ceea ce se întîmplă cu ea e altfel trist: aceste calități se pierd, se atrofiază din pricina vieții stupide, lipsite de orizont, pe care o trăiește în spatele gardului. Fetele care se întîlnesc către seară n-au trăit peste zi în mijlocul unui colectiv care-și pune probleme, n-au de unde să-și dea seama că viața e complicată și cînd se întîlnesc nu fac altceva decît să se plimbe „pe centru", să vorbească despre aventuri ocazionale, despre „ceaiuri" — aceasta e singura denumire sub care se acceptă noțiunea de reuniune tovărășească... Nu-i vina Eugeniei, nu-i vina lor, dacă nu știu ce e viața adevărată. Dacă cineva le-ar da un rost pe lume, dacă ar găsi o cale de urmat, dacă, muncind, ar avea primul succes, și-ar descoperi valoarea umană și n-ar mai renunța la ea pentru nimic în lume.

Eugenia nu este, din nici un punct de vedere, un om independent. Nu-i lipsesc numai posibilitățile materiale, ci și puterea morală, scopul în viață și voința de a-l atinge. Deocamdată, viața i-o tutelează părinții. Și ce nu fac părinții pentru fericirea copilului lor? Muncesc, se zbat, iau totul asupra lor, doar ca Eugenia să nu știe ce sînt greutățile. Nici pentru viitor nu-și fac griji: atunci cînd va veni timpul și se va găsi un om cumsecade și gospodar, Eugenia va trece sub tutela soțului, care va aduce bani în casă și îi va dărui copii. Niciodată nu va fi nevoie ca mintea sau mîinile ei să creeze, ca fruntea să se încrunte sub povara grijii. Fericirea unei vieți calme, plate, fără orizont îi va fi asigurată.

E dureros să dărîmi crezul oamenilor și regret că trebuie să spun părinților Eugeniei că fetița lor nu e fericită. In jurnalul ei, înecat printre cele mai crase stupizenii generate de viața pe care o trăiește, am găsit următorul gînd, exprimat cu sinceritatea ei obișnuită: „Cine m-a pus să cred că fericirea ar fi pentru mine? Trebuia să mă mulțumesc cu independența... Fericirea se găsește numai pe căi bătătorite". Nu vă opriți la teatralismul formulei sau la faptul că, nelegîndu-și gîndurile de Liviu sau de alt băiat, Eugenia se credea independentă. Opriți-vă numai la monstruoasa ei concepție despre fericire, concepție rostită de un om tînăr în plin secol XX. Și poate că tocmai insuflarea acestei concepții, transformarea tumultului firesc acestei vîrste în liniștea unei ape stătute e cel mai mare rău pe care părinții i l-au făcut în dorința de a-i face bine; ea nu va năzui spre fericire, nu va avea curaj s-o caute. Presupunînd că ceva ar determina-o totuși să încerce să rupă vălul de inerție, Eugenia și-ar căuta fericirea nu pe culmi ci în praf și în noroi, pe căi bătătorite, crezînd sincer că acolo se află palatul ei de cristal.

In viață e obiceiul să urezi succes și drum bun celor care pornesc și să-i întîmpini sărbătorește, cu cuvinte calde, pe cei care ajung la țintă. Sînt însă unii care, din diferite motive, rămîn pe drum. Cei care le-au îndrumat primii pași îi cred de-acum destul de puternici, iar cei de sus, de pe culme, îi văd prea mici ca să-i ia în seamă. Asta e situația acelor fete din orășelele de provincie, care-și cred drumul încheiat și datoria împlinită dacă au izbutit să termine liceul și să se pregătească de măritiș. Oare trebuie ca viața lor să se frîngă, să se înece în stupiditate și plictiseală, să se scurgă fără nici un orizont, atunci cînd fiecare ar putea să-și găsească drumul potrivit?

Poate că părinții Eugeniei și ai altor fete ca ea nu vor găsi încă în ei puterea să le lase să-și încerce singure tăria aripilor. Dar Eugenia e încă utemistă. Spun „încă", pentru că din evidența organizației n-a fost încă ștearsă, cu toate că cotizația n-a plătit-o de multe luni și nici carnetul nu și l-a preschimbat. Ea a uitat de existența organizației și unii utemiști au uitat de existența ei și a acelor fete care trăiesc la fel ca ea, de azi pe mîine, numai ca să doarmă, să mănînce și să se plimbe cu cîte un băiat, cercetîndu-l pe furiș dacă merită titlul de soț și e capabil să le asigure tihna. Și tocmai aici, în mijlocul organizației, trebuie să se găsească acei prieteni și tovarăși care să le întindă mîna, să le ajute, să le dea puterea necesară pasului care le va schimba drumul în viață. Nu e vorba de un pas spectaculos: în orice muncă, fie ea importantă sau modestă omul se poate realiza. Dacă se vor simți oameni folositori și importanți în micul lor domeniu de muncă vor fi în stare să privească altfel, să iubească mai profund căminul și familia, să nu-și înmormînteze în ele tinerețea, ci dimpotrivă, s-o trăiască deplină, frumoasă și curată...

ILEANA POPOVICI

La aria colectivei

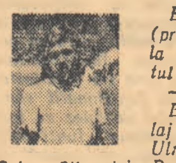
După ce colectiviștii din Bolduț, raionul Turda au terminat seceratul celor 120 hectare cu grîu batoza lucrează din plin. Fotoreporterul a prins în obiectivul aparatului un aspect din munca la arie a harnicilor colectiviști.

Ion Bocos clădește o nouă stivă de saci plini cu aurul holdelor bogate.

Foto: AGERPRES

Sport — Finaliști ai Spartachiadei

Maria Bălaj

BAIA MARE (prin telefon de la corespondentul nostru).

— O vedeți? E Maria Bălaj din comuna Ulmeni, raionul Cehu Silvaniei. Deși încearcă să zîmbească, nu-și poate ascunde supărarea. Ce s-a întîmplat? După succesul obținut în prima zi a Spartachiadei, cînd a cucerit locul întîi la 80 m. junioare cu timpul de 11"9/10, a vrut să-și încerce puterile și în ultima zi la 500 m. plat. A pornit cu foarte mult avînt (chiar cu prea mult) fluturîndu-și în vînt cosițele-i blonde și a reușit să cîștige un serios avantaj față de celelalte concurente. Dar... la jumătatea cursei n-a mai putut să alerge. Simțea că se sufocă. A trebuit să abandoneze. El, dar nu-i grav. Ai cîștigat totuși o probă, Maria Bălaj. Diploma ți s-a înmînat și vei pleca la București, orice s-ar întîmpla.

N-are decît 15 ani. Abia a terminat clasa a VII-a. Nu trebuie să roșească pentru felul în care a terminat clasa. A luat 5 la istorie, la limba rusă, la educație fizică, la chimie, geografie. Incă nu demult era pionieră. Acum așteaptă cu înfrigurare să fie primită în U.T.M. Adeziunea a făcut-o deja. Ce să-i faci, nu poți fi scutită de emoțiile așteptării, deși te cred că la cei 15 ani ai tăi este greu să aștepți...

In privința sportului, Maria Bălaj are deja un „trecut" bogat pentru vîrsta ei. „Aleargă" încă din clasa a V-a. Anul trecut a participat la proba de 100 m. la faza regională interșcolară și a ocupat primul loc, dar... n-a ocolit steguletul care trebuia și a fost descalificată. Nu-i așa că n-ai să uiți de ce?

Ce va face de aci înainte? Vrea neapărat să urmeze o școală sportivă, să se specializeze în atletism. Sigur, s-a interesat. A auzit că există o asemenea școală în Oradea, unde se va înscrie cu siguranță. Părinții? O lasă precis. Ei vor fi fericiți să știe că fiica lor poate să-și realizeze un vis atît de frumos.

EVA SILAGHI

Dubla campioană regională

Eleva Marioara Mancioc din Turda (regiunea Cluj) a devenit dublă campioană regională a Spartachiadei. A cîștigat proba de 80 m. plat junioare cu timpul de 11,4 secunde și proba de săritură în lungime cu 4,68 m. Alături de alți zeci și zeci de tineri din întreaga țară, o veți întîlni între 18-22 august la București, cu prilejul finalelor pe țară ale Spartachiadei de vară a tineretului.

Echipa din Zaboloteni

IAȘI (prin telefon de la corespondentul nostru).

Intrecerile la volei din cadrul fazei regionale a Spartachiadei de vară au luat sfîrșit. Sute de tineri și tinere care au umplut pînă la refuz tribunele terenului „Progresul" din Iași fac o caldă manifestație de simpatie echipei raionului Vlădeni, care, deși învinsă în finală de reprezentativa orașului Iași, a lăsat totuși cea mai frumoasă impresie. Ce a caracterizat această tînără echipă venită pentru prima dată să joace la Iași? Disciplina, modestia, bărbăția. Numai că experiența jocurilor „tari" și-a spus cuvîntul...

Am așteptat cu nerăbdare să treacă și clipele în care finaliștii zîmbeau în fața aparatului fotografic și iată-mă în mijlocul tinerilor jucători din raionul Vlădeni. Fac cunoștință cu căpitanul echipei.

— Pavel Caznet...

Și după prezentarea de rigoare aflu de la el cîteva amănunte din istoria echipei.

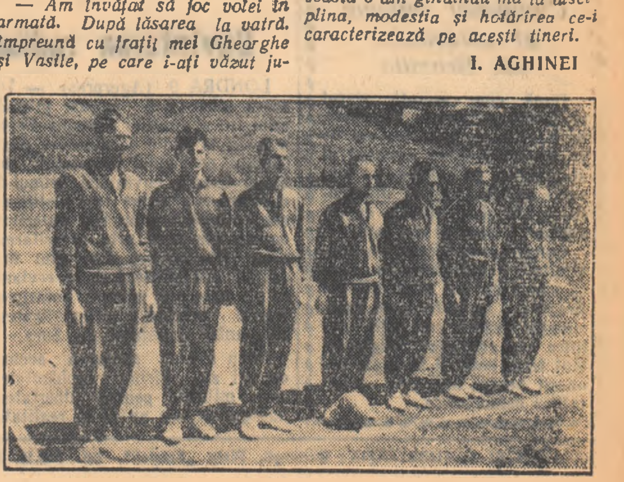
— Am învățat să joc volei în armată. După lăsarea la vatră, împreună cu frații mei Gheorghe și Vasile, pe care i-ați văzut jucînd, am înjghebat încetul cu încetul o echipă de volei pe lîngă căminul nostru cultural din satul Zaboloteni, comuna Trifești. Impreună cu alți zeci de tineri ne-am construit un teren de volei, iar în timpul liber ne antrenăm de zor. Firește, cei mai buni tineri — Petre Bîrzan, Vasile Sîncu, Constantin Ionașcu și alții — au format echipa cu care ne-am prezentat la Spartachiadă...

Și Pavel Caznet a continuat să ne povestească cu cîtă emoție au jucat primul meci la Iași, bucuria victoriei asupra echipelor Hîrlăului și Negreștiului și dezamăgirea că tocmai în finală au gustat din amarul înfrîngerii.

— Dar, nu-i nimic. Nu ne descurajăm. Ieșenii au fost totuși mai buni. Vom continua să ne antrenăm. Vrem ca în anul viitor la întrecerile Spartachiadei să realizăm mai mult decît anul acesta.

La plecare, am strîns mîna cu putere lui Pavel Caznet cu convingerea că dorința lor se va îndeplini întocmai. Siguranța aceasta o am gîndindu-mă la disciplina, modestia și hotărîrea ce-i caracterizează pe acești tineri.

I. AGHINEI

Nota guvernului Marii Britanii adresată guvernului sovietic

MOSCOVA 9 (Agerpres). — TASS transmite: La 3 august 1956 W. Hayter, ambasadorul Marii Britanii la Moscova a înmînat lui D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. o notă a guvernului Marii Britanii adresată guvernului Uniunii Sovietice la care a fost anexat textul declarației comune al guvernelor Franței, Angliei și S.U.A., în problema Canalului de Suez, publicată la Londra la 2 august. Se publică mai jos textul notei guvernului Marii Britanii:

„Ambasada Majestății sale a Marii Britanii asigură de respectul său Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. și are onoarea să adreseze ministerului următorul mesaj:

Guvernul Regatului Unit al Majestății Sale are onoarea să adreseze guvernului sovietic textul anexat al declarației în problema Canalului de Suez, publicată la Londra la 2 august 1956 de către guvernele Franței, Regatului Unit și Statelor Unite. Conform paragrafului 5 al acestei declarații, guvernul Majestății Sale invită prin prezenta guvernul sovietic să participe la conferința care urmează să aibe loc la Londra la 16 august 1956 pentru a examina problema referitoare la măsurile cele mai potrivite care ar putea fi luate pentru efectuarea unor acțiuni eficace pe o bază internațională în scopul de a asigura continuitatea exploatării canalului așa cum garantează convenția din 29 octombrie 1888, în conformitate cu interesele legitime ale Egiptului. Invitații cu același conținut au fost adresate guvernelor Egiptului, Franței, Italiei, Olandei, Spaniei și Turciei — țări membre ale convenției susmenționate precum și guvernelor Australiei, Ceylonului, Danemarcei, Etiopiei, Republicii Federale Germane, Greciei, Indiei, Indoneziei, Iranului Japoniei, Noii Zeelande, Norvegiei, Pakistanului, Portugaliei, Suediei și Statelor Unite ale Americii, ca unor guverne ale țărilor care sînt interesate în cea mai mare măsură în utilizarea canalului"

Declarația guvernelor Franței, Regatului Unit și Statelor Unite în problema Canalului de Suez

publicată la Londra la 2 august 1956

Guvernele Franței, Regatului Unit și S.U.A. fac împreună următoarea declarație:

Ele constată recentele acțiuni ale guvernului egiptean, prin care acesta încearcă să naționalizeze și să-și exercite controlul asupra activelor și obligațiilor Societății Mondiale a Canalului de Suez.

Această societate a fost creată în Egipt în 1856 pentru construirea Canalului de Suez și administrarea lui pînă în 1968. Societatea Mondială a Canalului de Suez a avut întotdeauna un caracter internațional atît din punct de vedere al componenței acționarilor, directorilor și personalului ei, cît și în virtutea obligației ei de a asigura funcționarea eficace a Canalului de Suez, care este o cale de apă internațională. În 1888 marile puteri, care pe vremea aceea au fost interesate în primul rînd în caracterul internațional al Canalului, prin folosirea liberă, deschisă și sigură a acestuia, fără discriminări, au încheiat un tratat și o convenție la Constantinopole. Se prevedea că, în interesul întregii lumi, caracterul internațional al Canalului va fi menținut pentru totdeauna, independent de expirarea termenului de concesiune a Societății Mondiale a Canalului de Suez. Încă în octombrie 1954, Egiptul a recunoscut că Canalul de Suez este „o cale de apă care are o însemnătate internațională din punct de vedere economic, comercial și strategic" și a confirmat din nou că intenționează în mod ferm să respecte convenția din 1888.

Ele nu pun la îndoială dreptul Egiptului de a-și exercita toate împuternicirile unei țări pe deplin suverane și independente, inclusiv dreptul unanim recunoscut de a naționaliza, în condițiile cuvenite, activurile asupra cărora nu se extinde cointeresarea internațională și care sînt subordonate puterii lui politice. Totuși, actuala acțiune reprezintă nu numai un simplu act de naționalizare. Ea este legată de acapararea arbitrară și unilaterală de către o țară a unui organ internațional care are obligația de a sprijini Canalul de Suez și de a asigura exploatarea lui în așa fel încît toate țările care au semnat convenția din 1888 și care îl folosesc, să poată utiliza în mod efectiv o cale de apă internațională de care depinde comerțul, economia și securitatea unei mari părți a lumii.

Această acaparare este și mai gravă prin esența ei, deoarece ea a fost făcută în mod vădit în scopul de a da posibilitate guvernului egiptean de a forța lucrurile în așa fel încît canalul să fie în slujba scopurilor pur naționale ale guvernului egiptean și nu în slujba unui scop internațional, stabilit conform convenției din 1888. În afară de aceasta, ele își exprimă regretul în legătură cu faptul că guvernul egiptean, paralel cu confiscarea pe care a efectuat-o, a recurs la o acțiune care echivalează cu negarea drepturilor fundamentale ale omului și care s-a manifestat prin aceea că funcționarii companiei Canalului de Suez au fost siliți să-și continue funcțiunile sub amenințarea condamnării la închisoare.

Ele consideră că acțiunile guvernului egiptean, ținînd seama de toate împrejurările care au însoțit această acțiune, amenință libertatea și securitatea canalului, garantate prin convenția din 1888. Aceasta necesită luarea de măsuri pentru a asigura ca părților care au semnat această convenție și tuturor celorlalte țări care au dreptul să se folosească de avantajele ei, să le fie garantate în mod efectiv aceste avantaje.

Ele consideră că trebuie luate măsuri pentru întreprinderea unor acțiuni eficace pe bază internațională, pentru a asigura continuitatea exploatării Canalului, așa cum este ea garantată prin convenția din 29 octombrie 1888, în conformitate cu interesele legitime ale Egiptului.

În acest scop, ele propun să se țină neîntîrziat o conferință a participanților la convenție și a celorlalte țări care sînt cel mai mult interesate în folosirea Canalului.

Invitațiile la această conferință, care urmează să se țină la Londra la 16 august 1956, vor fi trimise de către guvernul Regatului Unit guvernelor enumerate în Anexa la această declarație. Guvernele Franței și Statelor Unite ale Americii sînt gata să participe la conferință.

Participanții la convenția din 1888 — Egiptul, Franța, Italia, U.R.S.S., Olanda, Spania, Turcia, Regatul Unit.

Alte țări care sînt interesate în mod deosebit în folosirea Canalului, fie în virtutea tonajului de care dispun, fie în virtutea caracterului comerțului — Australia, Ceylonul, Etiopia, Republica Federală Germană, Grecia, India, Indonezia, Iranul, Japonia, Noua Zeelandă, Norvegia, Pakistan, Portugalia, Suedia, S.U.A.

Nota de răspuns a Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S.

La 9 august Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a adresat ambasadei Marii Britanii la Moscova o notă de răspuns cu următorul cuprins:

„Ministerul Afacerilor Externe al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste asigură de respectul său ambasada Marii Britanii și în legătură cu declarația guvernelor Marii Britanii, Franței și S.U.A. din 2 august a.c. asupra problemelor referitoare la naționalizarea de către Egipt a companiei Canalului de Suez și în legătură cu invitația transmisă guvernului sovietic de a participa la conferința care urmează să fie convocată la Londra la 16 august 1956, are onoarea de a transmite, cu acest prilej textul declarației guvernului sovietic asupra problemei Canalului de Suez, spre a fi remisă guvernului Marii Britanii.

Guvernul sovietic consideră că în discutarea problemelor legate de libertatea navigației pe Canalul de Suez, trebuie să participe în orice condiții, în afara țărilor menționate în declarația din 2 august, și următoarele țări: succesoare de drept ai Austro-Ungariei și Germaniei care au semnat convenția din 1888: Austria, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Iugoslavia, Ungaria; țările arabe situate din punct de vedere teritorial în imediata apropiere a Canalului și interesate vital în reglementarea justă a acestei probleme: Arabia Saudită, Iordania, Irak, Liban, Libia, Maroc, Siria, Sudan, Tunisia și Yemen precum și state maritime care utilizează pe scară largă canalul: Albania, Birmania, Bulgaria, Finlanda, Polonia, România și Republica Populară Chineză.

Guvernul sovietic consideră că la această conferință este necesar să participe o putere atît de mare cum este Republica Populară Chineză.

Guvernul sovietic speră că guvernul Angliei nu va pune piedici participării la această conferință a statelor menționate, dacă ele vor găsi necesar aceasta.

Totodată guvernul sovietic dorește să atragă atenția guvernului Marii Britanii asupra faptului că potrivit convenției din 1888 discutarea problemelor în legătură cu funcționarea Canalului ar trebui să aibă loc la Cairo.

În ce privește data conferinței, guvernul sovietic consideră că în interesul unei mai bune pregătiri a acesteia ar fi rațional ca ea să fie convocată pentru sfîrșitul lunii august.

Atrăgînd atenția asupra celor expuse mai sus, Ministerul roagă Ambasada să aducă de asemenea la cunoștința guvernului Marii Britanii că declarația guvernului sovietic este trimisă în același timp guvernelor tuturor statelor".

*

Note corespunzătoare ale Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S., împreună cu „Declarația guvernului sovietic în problema Canalului de Suez", sînt trimise tuturor statelor lumii.

Declarația guvernului sovietic în problema Canalului de Suez

MOSCOVA 9 (Agerpres). — TASS transmite: Declarația guvernului sovietic în problema Canalului de Suez.

La 3 august 1956, ambasadorul Angliei la Moscova, dl. W. Hayter a înmînat ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. D. T. Șepilov, o notă a guvernului Angliei, la care a fost anexat textul declarației guvernelor Angliei, Franței și Statelor Unite ale Americii în problemele referitoare la naționalizarea de către Egipt a Companiei Canalului de Suez. Referindu-se la această declarație tripartită, guvernul Angliei a transmis guvernului sovietic invitația de a participa la conferința care urmează să fie convocată la Londra la 16 august 1956.

În legătură cu aceasta, guvernul Uniunii Sovietice consideră necesar să facă următoarea declarație:

Guvernul sovietic nu poate fi de acord cu felul în care declarația celor trei puteri apreciază situația din zona Canalului de Suez.

Guvernele puterilor occidentale, recunoscînd Egiptului ca stat pe deplin suveran și independent dreptul de a naționaliza bunurile care se află sub jurisdicția Egiptului, încearcă totuși, să pună la îndoială legitimitatea actului cu privire la naționalizarea Companiei Canalului de Suez adoptat de guvernul egiptean. Declarația conține afirmații cu totul neîntemeiate potrivit cărora această Companie ar fi un „Institut internațional", al cărui statut nu poate fi schimbat de guvernul egiptean. Este ignorat de asemenea faptul că Compania Canalului de Suez de la înființarea ei, chiar prin acordul din anul 1866, care punea Egiptul într-o situație de inegalitate, era considerată ca o companie egipteană, administrată în conformitate cu legile și obiceiurile Egiptului. Naționalizarea Companiei Canalului de Suez nu are nici o legătură cu chestiunea asigurării libertății navigației pe Canalul de Suez, care este reglementată de convenția specială din anul 1888. Încercările de a prezenta lucrurile ca și cum o societate particulară, subordonată legilor egiptene trebuie considerată drept un organ internațional care asigură regimul navigației pe Canalul de Suez, sînt absolut neîntemeiate din punct de vedere juridic.

Naționalizarea proprietății întreprinderilor aflate pe teritoriul unui stat sau altul, este, potrivit principiilor unanim recunoscute ale dreptului internațional, o chestiune internă a statului respectiv. Hotărîrile adoptate în repetate rînduri în decursul ultimelor decenii de statele suverane cu privire la naționalizarea unor asemenea proprietăți, inclusiv a celor cu participarea capitalului străin, erau considerate ca atare de toate țările.

În legătură cu aceasta trebuie subliniat de asemenea că Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat în decembrie 1952 o rezoluție specială cu privire la dreptul popoarelor de a dispune în mod liber de bogățiile și resursele lor naturale. Adunarea Generală cerea statelor să se abțină de la acțiuni care încalcă drepturile suverane ale statelor în această privință.

Ținînd seama de acest lucru, guvernul sovietic consideră hotărîrea guvernului egiptean de a naționaliza compania Canalului de Suez ca o acțiune pe deplin legală, conformă drepturilor suverane ale Egiptului.

Acționînd împotriva naționalizării companiei Canalului de Suez proclamată de guvernul egiptean, guvernele Angliei și Franței motivează aceasta prin aceea că ele poartă grija asigurării libertății navigației pe Canalul de Suez. Ori, trecerea proprietății fostei companii a Canalului de Suez în mîinile statului egiptean nu aduce nici un fel de schimbări în actualul regim al navigației pe Canalul de Suez.

Guvernul Republicii Egipt a declarat în mod oficial la 1 august guvernului sovietic precum și guvernelor tuturor celorlalte state că naționalizarea companiei Canalului de Suez nu va influența în nici un fel obligațiile internaționale corespunzătoare ale Egiptului și că Egiptul va respecta întru totul libertatea navigației pe Canalul de Suez, prevăzută de convenția din 1888. Guvernul Uniunii Sovietice a luat notă de această declarație a guvernului egiptean și consideră că în această privință nu există motive de îngrijorare, cu atît mai mult cu cît Egiptul, pe teritoriul căruia trece Canalul de Suez, este cointeresat și poate asigura navigația normală pe canal cel puțin în aceeași măsură ca ori care altă companie pe acțiuni particulară. Naționalizarea companiei Canalului de Suez nu a avut într-adevăr, repercusiuni asupra navigației neîntrerupte a vaselor tuturor țărilor prin Canalul de Suez care continuă să funcționeze la fel cum a funcționat pînă la naționalizare.

Reiese de aici că guvernul egiptean ține pe deplin seama de marea însemnătate a libertății navigației pe Canalul de Suez și că îngrijorările exprimate în legătură cu aceasta în declarația tripartită, sînt neîntemeiate. Trebuie subliniat că asumîndu-și obligația de a respecta libertatea navigației pe Canalul de Suez, Egiptul a adoptat de asemenea hotărîrea de a plăti compensații deținătorilor de acțiuni ai companiei acestui canal.

Astfel, Egiptul a întreprins o acțiune pe deplin legală și justă, asumîndu-și răspunderea pentru asigurarea funcționării normale a Canalului care trece pe teritoriul Egiptean și care a fost construit cu mîinile egiptenilor. Faptul că pînă acum Canalul de Suez s-a găsit timp de decenii nu în mîinile Egiptului ci în mîinile unei companii cu participarea mai ales a capitalului englez și francez, care a folosit canalul egiptean pentru a se îmbogăți și pentru a interveni în treburile interne ale Egiptului, nu poate servi drept motiv pentru a justifica menținerea și de acum înainte a unei asemenea stări anormale de lucruri.

Nu se poate să nu se țină seama de faptul că în zilele noastre relațiile care în trecut au fost create pe calea cuceririlor și a ocupației, au devenit improprii și nu corespund principiilor colaborării între state suverane și egale în drepturi, principiilor și scopurilor Organizației Națiunilor Unite. Dacă guvernele Angliei și Franței, ca și guvernul Statelor Unite ale Americii, recunosc principiile înalte ale Organizației Națiunilor Unite și declară că salută schimbările petrecute în relațiile lor cu țările care în trecut se aflau într-o situație de dependență colonială, guvernele acestor puteri nu ar fi trebuit să pună piedici exercitării de către aceste țări a drepturilor lor suverane.

Guvernul sovietic nu poate trece cu vederea faptul că în prezent în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu se creează o situație din ce în ce mai încordată. Guvernele Angliei și Franței, de îndată ce au fost lezate veniturile companiei Canalului de Suez, au recurs la o presiune brutală și nefondată la adresa Egiptului, au folosit față de acesta represiuni economice, au declarat că și-au pus în stare de luptă forțele maritime militare și că le-au concentrat în apropierea Canalului de Suez, au declarat mobilizarea de rezerviști, pregătirea de debarcări etc. Presa din Franța, Anglia și din alte cîteva țări occidentale a dezlănțuit pe larg o campanie care ațîță o stare de spirit dușmănoasă față de Egiptul independent.

Recurgînd la acțiuni care nu pot să nu creeze o primejdie pentru menținerea păcii și securității, guvernele Angliei și Franței pășesc pe o cale incompatibilă cu principiile cartei Organizației Națiunilor Unite.

Cum pot fi puse de acord asemenea acțiuni cu obligațiile membrilor O.N.U. de a se abține în relațiile lor internaționale de la amenințarea cu forța sau folosirea ei și de a rezolva litigiile internaționale prin mijloace pașnice în așa fel încît pacea internațională și securitatea să nu fie primejduite?

Guvernul sovietic consideră absolut inadmisibile măsurile luate în prezent de guvernele englez și francez și le consideră ca o sfidare adusă cauzei păcii.

Este absolut clar că aceste măsuri nu pot să nu provoace o indignare legitimă; ele vor primi riposta cuvenită nu numai din partea Egiptului, ci și a celorlalte popoare care luptă pentru suveranitatea și independența lor națională. Încercările de a folosi forța împotriva Egiptului care-și exercită drepturile sale suverane, pot aduce prejudicii serioase în primul rînd intereselor puterilor occidentale însele în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu.

Naționalizarea Canalului de Suez nu afectează interesele popoarelor Angliei, Franței, S.U.A. sau altor țări. Numai fosta Companie a Canalului de Suez, care realiza mari profituri de pe urma exploatării Canalului este lipsită în prezent de posibilitatea de a se îmbogăți pe seama Egiptului. Încercările de a restabili prin violență privilegiile pierdute pentru această Companie sau de a impune Egiptului dominația capitalului străin sub o altă firmă, au un caracter vădit colonialist.

Guvernul sovietic, credincios politicii sale de pace, egalitate în drepturi și neamestec în treburile interne ale altor state, declară că măsurile susmenționate ale cercurilor guvernante ale Angliei și Franței, neprovocate cu nimic de Egipt, sînt departe de a contribui la slăbirea încordării internaționale și la întărirea încrederii între state.

În ceea ce privește invitația guvernului Angliei adresată guvernului U.R.S.S. de a participa la conferința convocată la Londra pentru data de 16 august asupra problemelor Canalului de Suez, guvernul sovietic, examinînd această chestiune, nu poate să nu țină seama de următoarele considerente:

Anglia și Franța declară că scopul acestei conferințe constă în elaborarea măsurilor pentru asigurarea funcționării canalului în conformitate cu Convenția din 1888. Acest mod de a pune problema apare neclar, cu atît mai mult cu cît după cum s-a mai menționat, principiul libertății navigației pe Canalul de Suez, stabilit de Convenția din 1888, rămîne intact și se respectă în întregime. Dacă conferința ar avea însă drept scop să întreprindă sub o formă sau alta încercarea de a revizui problema naționalizării companiei Canalului de Suez, o problemă rezolvată de guvernul egiptean, aceasta ar însemna un amestec fățiș în treburile interne ale Egiptului al cărui drept de a naționaliza această companie, în calitatea lui de stat suveran, nu poate fi contestat de nici o conferință internațională.

Trebuie relevat de asemenea că această conferință este convocată din inițiativa Angliei și Franței, care sînt principalii acționari ai Companiei Canalului de Suez, și de Statele Unite, care nu sînt semnatare ale convenției din 1888. În același timp, convocarea conferinței se face fără o consultare cu Uniunea Sovietică și celelalte țări semnatare ale convenției din anul 1888.

Reține atenția faptul că componența țărilor invitate la conferință a fost fixată în mod tendențios, scontînd ca majoritatea participanților ei să sprijine propunerile dinainte pregătite de Anglia și Franța. Potrivit declarației tripartite, componența conferinței se stabilește după două criterii: în primul rînd, țările semnatare ale convenției din 1888, în al doilea rînd, țările care „sînt cel mai mult interesate în folosirea Canalului". Ori, aceste două principii nu sînt respectate. Semnatari ai convenției din 1888 erau Austro-Ungaria și Germania. Succesorii de drept ai Austro-Ungariei sînt Austria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Ungaria. La conferință nu a fost invitat nici unul din aceste state. Cît privește Germania, a fost invitată numai o parte a ei — Republica Federală Germană, însă nu a fost invitată cealaltă parte a Germaniei — Republica Democrată Germană. Cu aceasta nu se poate cădea de acord, cu atît mai mult cu cît statele menționate sînt tot atît de interesate în libertatea navigației pe Canalul de Suez.

La conferință nu au fost invitate statele arabe situate din punct de vedere teritorial în imediata apropiere a Canalului și interesate vital în reglementarea justă a acestei probleme — Arabia Saudită, Iordania, Irak, Liban, Libia, Maroc, Siria, Sudan, Tunisia, Yemen.

Trebuie subliniat că majoritatea țărilor arabe sînt de asemenea urmașe directe ale fostului imperiu otoman — semnatar al convenției din 1888.

La conferință nu au fost invitate nici state maritime care utilizează pe scară largă canalul ca de exemplu Republica Populară Chineză, Polonia, Bulgaria, Romînia, Birmania, Finlanda.

Astfel, conferința convocată la Londra este o conferință a unui grup de țări, deținătoare ale acțiunilor companiei Canalului de Suez, și a unui alt grup de țări alese în mod arbitrar de principalii acționari ai companiei.

Conferința se convoacă ocolindu-se Organizația Națiunilor Unite, ceea ce, în condițiile create, nu poate fi considerat ca normal.

Locul conferinței a fost fixat orașul Londra, fără o consultare cu participanții la convenția din 1888 deși, dacă se respectă principiile convenției din 1888, discutarea problemelor legate de funcționarea canalului trebuie să aibă loc la Cairo.

În legătură cu cele de mai sus, guvernul sovietic consideră că nici prin componența participanților, nici prin caracterul și scopurile sale conferința susmenționată nu poate fi cîtuși de puțin privită ca o conferință internațională cu dreptul de a lua vreo hotărîre în privința Canalului de Suez.

Guvernul sovietic consideră că este mai potrivit ca discutarea problemelor legate de asigurarea libertății navigației pe canalele maritime și pe strîmtori de importanță internațională, să se facă în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

După cum se știe, există o serie de canale maritime și strîmtori importante, de însemnătate internațională. Dacă în declarația tripartită se atinge problema internaționalizării Canalului de Suez, se pune în mod firesc întrebarea de ce se pune în discuție numai Canalul de Suez din toate strîmtorile și canalurile maritime cu o însemnătate cel puțin egală?

Totodată, guvernul sovietic consideră că orice rezolvare a problemei canalelor și strîmtorilor maritime de importanță internațională, trebuie să țină seama de necesitatea respectării drepturilor suverane ale statelor pe ale căror teritorii trec aceste căi maritime.

Ținînd seama de cele de mai sus, guvernul Uniunii Sovietice, ca participant la convenția din 1888, consideră că în discutarea problemelor legate de libertatea navigației pe Canalul de Suez, în orice condiții trebuie să ia parte de asemenea Albania Arabia Saudită, Austria, Birmania, Bulgaria, Cehoslovacia, Finlanda, Republica Democrată Germană, Iordania, Irak, Iugoslavia Liban, Libia, Maroc, Polonia, Romînia, Siria, Sudan, Tunisia, Ungaria, Yemenul.

Guvernul sovietic consideră că la această conferință este necesar să participe o putere atît de mare cum este Republica Populară Chineză.

Guvernul sovietic speră că guvernul Angliei nu va pune piedici participării la această conferință a statelor menționate, dacă ele vor găsi necesar aceasta.

În ceea ce îl privește, guvernul sovietic, fiind un apărător al rezolvării pașnice a problemelor internaționale și luînd în considerare că apropiata conferință de la Londra poate oferi o posibilitate pentru găsirea căilor unei asemenea abordări a reglementării problemelor legate de libertatea navigației pe Canalul de Suez, abordare care, ținînd seama de noile împrejurări, ar fi acceptabilă atît pentru statul egiptean cît și pentru celelalte state interesate, va trimite un reprezentant al său la conferință. Se înțelege de la sine că participarea guvernului sovietic la conferință nu impune cîtuși de puțin Uniunii Sovietice anumite îngrădiri sau obligații decurgînd din principiile expuse de cele trei puteri occidentale în declarația comună din 2 august, sau care pot aduce prejudicii drepturilor suverane și demnității Egiptului.

În ceea ce privește data conferinței, după părerea guvernului sovietic, în scopul unei mai bune pregătiri a conferinței, ar fi indicat ca aceasta să fie convocată la sfîrșitul lunii august.

Guvernul Uniunii Sovietice este un adept hotărît al slăbirii continue a încordării internaționale, inclusiv în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu. El este convins că respectarea drepturilor suverane ale statelor și dezvoltarea colaborării internaționale în conformitate cu spiritul vremii pe baza egalității în drepturi și a neamestecului în treburile interne ale statelor, constituie cea mai importantă condiție pentru întărirea încrederii în relațiile dintre state, pentru asigurarea unei păci trainice între popoare.

Guvernul sovietic este convins că problemele litigioase care se ivesc pot și trebuie să fie reglementate pe cale pașnică în conformitate cu drepturile și interesele legitime ale popoarelor.

El speră că în problema Canalului de Suez guvernele statelor vor da dovadă de înțelepciune și perspicacitate și se vor abține de la acțiuni care ar putea avea urmări nedorite.

Noutăți despre tineretul lumii

Alți trei tineri ciprioți executați de colonialiștii englezi

NICOSIA 9 (Agerpres). — În zorii zilei de 9 august au fost executați de către autoritățile engleze de ocupație tinerii patrioți ciprioți Andreas Zakos, Charilaos Michael și Iacovos Patatsos.

Executarea tinerilor patrioți ciprioți, luptători pentru libertatea Ciprului și pentru încetarea ocupației engleze, a fost făcută într-o atmosferă de teroare polițienească, autoritățile luînd măsuri extraordinare pentru a împiedica manifestațiile de protest ale populației. Încă din ziua de 7 august pe străzile orașului Nicosia și în alte localități a fost interzisă circulația după anumite ore, s-a întărit considerabil efectivul trupelor care patrulau pe străzi, au fost efectuate arestări.

În noaptea execuției tinerilor ciprioți, peste 400 de deținuți din închisoarea din Nicosia au declarat greva foamei în semn de protest împotriva acestui asasinat.

În semn de protest
Grevă generală în Cipru

Corespondentul din Nicosia al agenției Reuter anunță că la 9 august a fost declarată greva generală în Cipru în semn de protest împotriva executării de către autoritățile engleze a celor trei patrioți.

În închisoarea centrală din Nicosia, unde în zorii zilei de 9 august a fost adusă la îndeplinire sentința de moarte împotriva celor trei ciprioți, deținuții au protestat împotriva executării tovarășilor lor. După cum scrie corespondentul, la Nicosia domnește o mare agitație. Pe străzile orașului circulă patrule militare engleze.

Numeroși studenți chinezi vor studia în Uniunea Sovietică

La 8 august au părăsit Pekinul plecînd spre Moscova 250 de studenți chinezi, care-și vor urma studiile în Uniunea Sovietică. Împreună cu aceștia au mai plecat 150 de studenți chinezi care vor studia în școlile de învățămînt superior din țările europene de democrație populară.

În total vor pleca în U.R.S.S. pentru a-și urma studiile 1.300 de studenți și peste 500 de aspiranți, adică de peste două ori mai mult decît anul trecut.

Congresul național al studenților din Brazilia

După cum anunță ziarul brazilian „Imprensa Popular", în Brazilia a avut loc cel de al 19-lea Congres național al studenților. La congres au luat parte 640 de delegați din școlile medii și instituțiile de învățămînt superior din țară.

Congresul a adoptat în unanimitate o declarație în care se spune că toți studenții din Brazilia, indiferent de rasă, situație socială, concepții politice sau credințe religioase, sînt ferm hotărîți să lupte neobosit pentru apărarea libertăților democratice.

După naționalizarea Canalului de Suez

Iranul sprijină acțiunea guvernului egiptean

TEHERAN 9 (Agerpres). — După cum anunță agențiile occidentale, guvernul Iranului a declarat joi că sprijină naționalizarea de către Egipt a Companiei Canalului de Suez. După cum subliniază agențiile, Iranul este al doilea stat membru al pactului de la Bagdad care a recunoscut naționalizarea. Se știe că Irakul a făcut zilele trecute o declarație asemănătoare.

Recunoașterea de către Iran a acțiunii guvernului egiptean este considerată de observatorii occidentali din Teheran ca deosebit de importantă. Se subliniază îndeosebi faptul că Iranul deși nu este o țară arabă și în consecință nu este legată în niciun fel de Liga Arabă, a luat totuși o hotărîre asemănătoare celei adoptate de toate țările arabe.

Cuvîntarea radiodifuzată a lui Eden

LONDRA 9 (Agerpres). — În seara zilei de 8 august primul ministru al Angliei Anthony Eden a rostit la radio o cuvîntare consacrată problemei Canalului de Suez. Esența cuvîntării primului ministru s-a redus la justificarea actualei politici a puterilor occidentale care prin exercitarea presiunilor asupra Egiptului încearcă să-l silească de a revizui într-o oarecare măsură hotărîrea legală privind naționalizarea companiei Canalului de Suez.

Eden a luat apărarea acelor cercuri ale țărilor occidentale, care, militînd pentru „libertatea navigației", nu apără în realitate decît interesele particulare ale fostei companii a Canalului de Suez.

Mai mult decît stranie a fost afirmația lui Eden că Canalul de Suez chipurile „nu este de importanță vitală pentru Egipt".

Cuvîntarea lui A. Eden a abundat în atacuri la adresa Egiptului și în special a președintelui Nasser a cărui acțiuni primul ministru englez a vrut să le prezinte ca necorespunzătoare intereselor naționale ale Egiptului. Eden a declarat: „Nu sîntem în conflict cu Egiptul, și, firește, nici cu lumea arabă, ci sîntem în conflict cu colonelul Nasser".

Președintele Tito a primit pe ambasadorul R.P.R. la Belgrad

BRIONI 9 (Agerpres). — Taniug transmite: Joi, 9 august, președintele Tito a primit pe Nicolae Guină, ambasadorul R.P.R. în Iugoslavia.

Pe scurt

VARȘOVIA. În portul Gdynia a sosit un grup de repatriați polonezi din Marea Britanie, Belgia și Canada. Printre aceștia se află Adan Sokolowski, membru al așa numitului Consiliu al Republicii Poloneze din Londra, fost voevod al fostului voevodat Nowogrodek. El s-a întors în Polonia împreună cu fiul său și cei cinci nepoți.

IERUSALIM. Pentru prima oară, după cît își amintesc locuitorii Palestinei, aici a plouat în luna august. Această ploaie fără precedent n-a provocat însă o scădere a temperaturii. La 7 august la Ierusalim s-au înregistrat 38 grade, la Beersheba 40 grade, iar la Eilat 46 grade.

O dezmințire a agenției TASS

MOSCOVA 9 (Agerpres). — TASS transmite: La 4 august unele ziare pakistaneze și în special ziarul „Doon" au publicat știrea că tovarășul N. S. Hrușciov ar fi declarat la primirea delegației parlamentare pakistaneze la Moscova că „cu prilejul întrevederii care a avut loc anul trecut cu membrii guvernului din Kașmir, aceștia i-au declarat, că actualul guvern al Kașmirului nu este reprezentativ".

Agenția TASS este împuternicită să declare că această știre difuzată de ziarele pakistaneze nu corespunde de loc realității și este o născocire.

Catastrofă la o mină de cărbuni din Belgia

BRUXELLES 9 (Agerpres). — Ziarele anunță că, la minele de cărbuni din apropiere de Charleroi (Belgia) unde în dimineața de 8 august s-a produs o mare catastrofă, continuă lucrările de salvare a victimelor. Pînă în prezent au fost scoși la suprafață 6 răniți și 9 morți. După cum s-a mai anunțat, în urma incendiului s-a prăbușit cabina ascensorului și în mină au rămas peste 250 de mineri. Focul care continuă să ardă la o adîncime între 800 și 1000 m. nu permite să se stabilească o legătură cu oamenii care se află în mină. Sute de membri ai familiilor minerilor dispăruți au stat toată noaptea în jurul minei pentru a afla vești.

Ziarele belgiene care au apărut astăzi îndoliate menționează că această catastrofă este una dintre cele mai mari din istoria industriei carbonifere a Belgiei.

SPECTACOLE

CINEMATOGRAFE: Patria, Al. Sahia, Libertății (sală și grădină): Roșu și Negru (seria II); **Magheru, V. Alecsandri, Elena Pavel** (sală și grădină), **Doina:** Iartă-mă; **I. C. Frimu** (sală și grădină), **Vasile Roaită** (sală și grădină): Contele de Monte Cristo (seria II); **Filimon Sîrbu** (sală și grădină), **București, Grădina Progresul, Înfrățirea între popoare, 1 Mai** (sală și grădină): Roșu și negru (seria I); **Lumina, 8 Mai:** Contele de Monte Cristo (seria I); **Central:** Accidentul; **Victoria, M. Eminescu:** Chitarele dragostei; **Tineretului:** Liliacul; **Maxim Gorki:** Curg apele tulburi; **Timpuri Noi:** Teatrul armatei la un deceniu de activitate, Grotele din Aggtelek, Muntele Rila Ceardas, Ursulețul cel țîfnos; **Al. Popov:** O noapte pe Mont Blanc; **Gh. Doja:** Casa mult visată; **Grivița:** Serenada străzii; **8 Martie:** Tata, mama, bona și... eu; **Cultural:** Infidelele; **Unirea** (sală și grădină): La marginea orașului; **C. David, 23 August:** Amanții din Toledo; **T. Vladimirescu:** Bel Ami; **Carpați:** O sărutare furată; **Arta:** Fanfan la Tulipe; **Munca:** Poemul pedagogic; **Miorița:** Dragoste pierdută; **Moșilor:** Un pahar cu bere; **Donca Simo:** Zvăpăiata; **I. Pintilie:** Pumnul de fier; **Popular, N. Bălcescu:** Ali Baba și cei 40 de hoți, **N. Grigorescu; Volga:** Vagabondul (seria I); **Coșbuc:** Alarmă în munți: **O. Bancic:** Popescu 10 în control, La mere; **A. Vlaicu:** Călușeii.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția seri sori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 8452 — 52